

Vestitorul numelui lui Iehova

"Străjerule, cât mai este din noaptea?"

Isaia 21:11

Anul 3

Aprilie

No. 4

Conținutul:

<i>Refugiul</i>	51
<i>Mă satur de chipul Tău</i>	57
<i>Aviz</i>	50

Apare odată-pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă

Str. Crișana No. 33, București 2

Yoi
Toci
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

©W.B.E.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

REVISTA EDITATA DE

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117, Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Functiunari:

J. F. BOTHERFORD, președinte W. E. VAN AMBERGHI, secretar

IN ROMANIA RĂSPUNZATOR PENTRU EDITURĂ:
BERCEA VASILE, BUCUREȘTI, Str. CRIȘANA No. 33

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dăătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creației sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s-au născut ca păcătoși și n-au niciun drept la viață.

CĂ ISUS s'a făcut trup (a devenit om) pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; c'a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morși, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioșii ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile (sau scopurile) sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor aceluia care voiesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și a început să stabilească împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Cristos a început deja să stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restaurați (regenerați) și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTA REVISTA este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea pregătește pentru celitorii săi un studiu sistematic al Bibliei și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiile în general. Ea este înărză rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dîmpotriva; cititorul este învățat să-și păstreze conștiința

ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual.

România:	Lei	120.—
Cehoslovacia:	Coroane	21.—
Franta:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	21.50
Statele-Unite:	Dol.	1.—
Canada:	Dol.	1,50

Adrese pentru comandă:

România:	Str. Crișana 33, București 2
Cehoslovacia:	Tylova ul. 16. Praha-Smichov
Iugoslavia:	Visegradska ul. 15, Belgrad
Franta:	129, Faubourg Poissonniere, Paris IX
Belgia:	66, rue de l'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite:	117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada:	38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.
Australia:	7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio

BORDEAUX, Radio-Sud-Ouest	Lungime de undă 201,1 m.
Luni	19.45—20.00
RADIO-NORMANDIE-Fécamp	Lungime de undă 200 m.
Marți	20.15—20.30
RADIO L. L. PARIS, 0,8 kw.	Lungime de undă 364 m.
Vineri	20.15—20.30
RADIO TOULOUSE, 8 kw.	Lungime de undă 335 m.
Miercuri	18.50—19.05
Duminecă	11.00—11.15
RADIO-VITUS, Paris	Lungime de undă 222,6 m.
Marți	20.00—20.30
Joi	20.00—20.30
Sâmbătă	20.00—20.30
Duminecă	12.00—12.30
RADIO WALLONIA-BONNE ESPERANCE (Belgia)	Lungime de undă 230 m.
Sâmbătă	17.30—17.45
RADIO-TALLINN (Reval)	Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă	16.30—17.30

A V I Z

Prețul abonamentului, precum și orice bani să se trimită pe adresa: Societatea de Biblie și Tractate M. D. I. București II Str. Crișana No. 33, cu un buletin de vărsământ pentru contul la Ccc No. 2301. Buletine de vărsământ pentru a se trimite bani prin poștă, au fost trimise de Societate în unele locuri, iar în caz că cineva n'a primit astfel de buletin, poate cumpăra și dela oficiul poștal, costă 3 lei bucata.

Buletinul se împarte în 3 cupoane: I, II, III; primul rămâne la Bancă și pe dosul aceluia nu e permis a se scrie nimic. Al doilea vine la Societate și pe dosul acelor buletine cari au fost trimise de Societate este o stampilă pe care este scris conform modelului de mai jos:

Pentru:	Lei
Literatură	Lei
Rev. Rom. 1931	Lei
Rev. Ung. 1934	Lei
Buna Sp.	Lei

Pe aceste linii vin scrise sumele trimise și iscălitura, însă nimic altceva. Al treilea cupon rămâne la trimițător.

Rugăm pe toți aceia cari trimit bani, să-și noteze bine acest aviz și să se conformeze după el.

Soc. de Biblie.

REFUGIU

„Te iubesc din inimă, Iehova, tăriu mea! Iehova este stânca mea, celătuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeuul meu, stânca meu în El mă ascund, scutul meu, tăriu care mă scapă, și înălțitura mea! Eu strig: Lăudat să fie Iehova! și sunt izbăvit de vrăjmași mei.” — Psalm 18:1—3.

IEHOVA a amenajat pe seama acelor care îl iubesc, dar nicidecum altora, un loc sigur de refugiu. Aceste „zile din urmă” sunt neobosibile și foarte primejdioase, deoarece a sosit criza. Dușmanul își concentrează toate forțele în direcția să nimicească pe aceia, cari servesc pe Dumnezeu. Satan mai bucuros ar nimici întreg neamul omenesc, decât să vadă că vre-un om servește lui Dumnezeu. Urgia lui se îndreaptă îndeosebi către martorii lui Iehova, deoarece ei în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, duc poporului mărturia despre adevăr.

2 Aproape toată națiunea lui Izrael s'a abătut dela Dumnezeu, deoarece poporul acesta nu a iubit pe Dumnezeu; și ca o urmare necesară, națiunea a fost nimicită. „Creștinătatea” este împotriva Dumnezeului Iehova, deoarece nu-l iubește; și ea asemenea va fi nimicită. Numai „iudeii” (adecă cei ce laudă pe Dumnezeu) veritabili pot cu drept cuvânt să cânte cuvintele psalmului al optsprezecelea. Acești cântăreți ai Izraelului spiritual știu că Numele lui Iehova este un turn tare de scăpare pentru ei, și ei fug în el și se găsesc la adăpost. În aceste zile din urmă am învățat să prețuim că „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentruca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15:4) Cu multă vreme înainte a a stabilit Iehova că profesiile vor aduce înlărire și speranță poporului său de rămășiță; și acuma lasă pe credincioșii Lui să priceapă profesiile sale; și aceia, cari înțeleg profesiile acestea și dau ascultare lui Dumnezeu, se poartă cuminte. Cei înțelepți iubesc pe Iehova, și continuă să-l iubească.

Poruncă

3 Porunca cea mare, care în timp și importanță este cea dintâie, stabilește că creatura trebuie să iubească pe Iehova Dumnezeu. Lui Isus i-au pus întrebarea: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă în lege?” Răspunsul lui Isus dovedește că numai o poruncă de bază există: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată legea și Proorocii.” (Matei 22:26—40) Iehova a dat poruncii acesteia cea mai mare însemnătate, și aceasta se evidențiază și mai tare prin provocarea nelegiuirii, pe care Satan, Diavolul a aruncat-o în fața lui Iehova. Dupăce Dumnezeu a adus afară pe poporul Izrael din Egipt, dădu poporului său porunca, ca să-l iubească, dacă dorese să trăiască; și apoi a mai adăugat: „Să nu vă duceți după alți dumnezei, ci să păziți poruncile Dumnezeului Iehova.” (5. Moise 6:5—17) Porunca „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, nici mai mult și nici mai puțin nu se indică în continuare de Isus despre porunca cea mare. Legea întreagă și proorocii atârnă de porunca aceasta mare, deoarece ținerea altor porunci nu ar avea nici o valoare, dacă omul ar neglija să le țină pe acestea.

4 Adeseori se spune: „Trebuie să iubim pe Dumnezeu în

cea mai mare măsură.” Aceste cuvinte nu sunt scripturale, deoarece pentru iubirea creaturii față de Creator nu există îngrădire sau comparație. Iubire înseamnă, a fi devotat lui Iehova Dumnezeu, desinteresat, fără rezerve și cu totul neinfluenșabil. Iubirea nu se poate împărți, intrucât în parte să se aducă lui Iehova iar în parte altei creaturi. Dacă eul propriu stă în cale, sau dacă îi este împiedecători iubirii pentru Iehova, atunci eul trebuie pus la o parte. Dacă un vecin sau vre-o altă creatură stă în calea devotamentului deplin față de Iehova, acestuia nu trebuie să i se acorde nici o atențiune. Dacă cineva admite, că iubirea pentru bărbat, soție, pentru părinți, copii și alții îl împiedecă, să iubească pe Iehova cu tot devotamentul, nu poate să fie plăcut lui Iehova. Nimenea nu poate să ia parte la aceea, ca să justifice Numele lui Iehova, numai dacă iubește pe Iehova; și numai accia, cari justifică Numele lui Iehova, vor trăi. Urmașii lui Christos trebuie să-și iubească frașii. Dar cum se face aceasta? Isus răspunde, să-i iubească precum iubește pe sine însuș. Aceasta înseamnă, a se purta drept, cu fratele său, să-i faci bine, chiar așa cum voi doriți să vă faci altcineva bine. În felul acesta a explicat Isus porunca a doua. El a zis: „Tot ce voiți să vă faci vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă legea și proorocii.” (Matei 7:12) Oamenii adeseori îngăduie ca egoism sau interes propriu să-i împiedice în acest, ca să se devoteze pedepplin lui Iehova și serviciului său. Aceasta cu atât mai puțin să nu se admită, cu cât să se admită, că iubirea pentru o altă creatură să stea în calea serviciului pentru Iehova. Adevăratul urmaș al lui Isus Christos trebuie să umble pe aceeaș cărare cași Iov când era om; și cărarea aceasta a fost un devotament necondiționat față de Dumnezeuul Atotputernic. „Pentruca oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16:25, 26) „Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața vecinică.” (Ioan 12:25) Aceste texte arată că nu se pot adăuga cuvinte mai potrivite cuvântului *iubire*, dacă se aplică asupra lui Iehova.

Păreră bună

5 Adeseori se înlămplă că cineva, care stă în legământ cu Dumnezeu, se lasă neliniștit prin aceea, ce alte creaturi cugetă sau spun despre el. Dacă urmașul lui Christos dorește aprobarea oamenilor, atunci desigur că va fi descumprat și neliniștit. Vederea sau părerăa unui om despre un altul, este cu totul fără importanță; în schimb judecata lui Dumnezeu despre o creatură este de mare importanță pentru creatură. Aprobarea lui Iehova este singura, care are valoare. Dacă cineva este devotat cu totul lui Dumnezeu, atunci nicidecum nu-l va neliniști ceea ce alți spun sau cugetă despre el. Mulți au dorit tare să ocupe un post de „bătrân ales”, dar nu atât pentruca astfel să poată sluji mai bine pe Dumnezeu, ci mai mult pentruca să fie văzut și onorat mai presus din partea frașilor

săi. Cum Domnul nu demult a dat în ştire poporului său că bătrânii adevăraţi nu se pot face prin votul oamenilor, ei prin maturitatea în Christos, atunci a început alegerea de bătrâni. Atunci unii au eugetat că, cari au îmbrăcat slujba de „bătrâni aleşi” au eugetat că fraşii lor din grupă sau adunare nu le-au stimat, precum se cuvenea; şi o astfel de eugetare sau meditare a supărat pe acela, care a dorit să fie cinstit. Unul ca acesta va spune: „Fraşii mei m'au înlaturat, şi nu-i mai dau ocazie să în vorbiri înaintea adunării, cum am făcut mai înainte, şi, aceasta mă supără.” Mai potrivit ar trebui să întrebe: „Deschisu-mi-a Domnul o cale ca să-L servesc? Dacă acesta este cazul, atunci cu bucurie mă voi folosi de ocazie, ca să fiu bineplăcut lui Dumnezeu.” Dacă cineva ştie, că ascultă cu zel de poruncile lui Dumnezeu şi că el este bineplăcut lui Iehova, stima sau lipsa de stimă din partea altora, nu are nici o importanţă. „Ce este înălţal în ochii oamenilor, este o uriciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16:15) Motivul este următorul: Sa'au şi-a ştiut de şintă, ca pe toşi oamenii să-i facă să ia pozişie contra lui Iehova, afirmând că nici un om nu va fi cu totul devolat şi credincios lui Iehova Dumnezeu; prin urmare un devotament sau stimă faşă de o creatură până la un astfel de grad ar fi un sprijin pentru Satan şi chestiunea aceasta discutabilă. Pentru a fi şigur şi ocrotit, trebuie să fie judecat ca aprobat din partea lui Dumnezeu.

6 Aceste şunt zile primejdioase, deoarece a sosit sfârşitul lunei şi chestiunea mare de suveranitate încurând trebuie să se decidă. Numai aceia, cari iubesc pe Iehova Dumnezeu, vor scăpa şi vor găsi adăpost şigur sub scutul Atotputernicului. Cei ce iubesc pe Dumnezeu şi fac parte din Templu, ştiu că toate lucrurile servesc spre binele lor. (Romani 8:28) Alşi nu cunosc adevărul acesta mângăeltor.

Iubire de bani

7 Apostolul a scris cu imputernicire dumezeiască: „Pentru că iubirea de argint (bani) este rădăcina tuturor relelor.” Banul este un mijloc pentru a preşui valori sau pentru a face comerş. Comerciantul sau samsarul este unul, care face comerş pentru a-şi însuşi un profit egoist. Definişia cuvântului *bani* nu se poate mărgini la moneda şării sau la lucrurile folosite ca mijloace de schimb sau stabilirea valorii. „Banii” în înşelesul Scripturei este, ceea ce e o măsură a profitului personal, ori ceea ce aduce profit (câştig) unei persoane. Poate să fie bani, sau argint sau judecata favorabilă şi cinstea oamenilor, sau şi profit în influenţă şi putere asupra altora. Cei ce este indemnati de o dorinşă egoistă după câştig este zgârşit şi lacom; acesta este contrar spiritului lui Dumnezeu şi este felul de exprimare a spiritului Diavolului.

Exemple

8 Adam era egoist. El nu a iubit pe Dumnezeu; pentru că dealtfel ar fi ascultat de El. El n'a iubit nici pe Eva, deoarece dorinşă lui egoistă a fost, ca să aibă şi să obşină ceea ce îi plăcu şi ce l-a înduplecat să se asocieze cu ea în călcarea ei de lege din motive egoiste; din pricina aceasta el nu a fost înşelat. Faptul că a devenit neascultător faşă de poruncile lui Dumnezeu, este o dovadă definitivă a egoismului său sau a lipsei sale de iubire pentru Iehova.

9 Lucifer nu a iubit pe Iehova Dumnezeu. El era egoist, doritor după putere şi lacom. (Ier. 51:13) ~~Poftă lui egoistă după câştig mârşav l-a indemnati să păcătuiască~~ şi să se opună Atotputernicului Dumnezeu şi pe mai departe. El nu a avut frică de Iehova Dumnezeu, şi pentru aceasta niciodată nu a făcut un început de a fi înşelept, amăsurat înşelepciunii dumezeşti. El a pro-

vocat pe Iehova Dumnezeu ca să pună pe un om pe pământ, care în cele mai grele împrejurări să rămână credincios faşă de Dumnezeu; şi într-un chip răudăcios a zis în prezenţa lui Iehova că omul, fiind apăsati din greu, va blestema pe Dumnezeu în faşă. Iehova a permis lui Satan să facă o încercare, de aşi dovedi răudăroasa afirmăşione. Prin o astfel de procedură, Iehova a urmărit în principiu scopul, de a justifica Numele său şfânt înaintea tuturor creaturilor. Deci toşi trebuie să aibă ocazie să cunoască pe Iehova.

10 Iubirea de bani, sau ceea ce reprezintă banul, a fost ceea ce l-a condus pe Satan pe calea lui nelegiuşă. Pentru mulşumirea avantajului său personal, Satan a început să facă din neamul omeneşc un articol de comerş, şi pentru aceasta a fost acesta începutul sau rădăcina răudăului. El a privit în viitorul depărtat, cum din izvorul bărbatului şi femeii desăvârşite se va naşte o mare întregă de creaturi omeneşti, şi a intenşionat să se folosească de aceste creaturi pentru scopurile sale egoiste. Pentru aceasta a făcut negoş din neamul omeneşc şi a făcut comerş cu el. Cum numărul oamenilor a crescut, Satan a clocit peste această mare simbolică de oameni şi a adus la iveală organizaşiunea nelegiuşă bestială, prin care a stăpânit de atunci lumea. În organizaşiunea sa, trei elemente a distins în mod deosebit, anume comerşul, religia şi politica; şi cu organizaşiunea aceasta, care este cu totul pătrunsă de spiritul comercial, Satan a umplut pământul cu silnicie.

11 Toate organizaşiunile religioase ale lumii şunt comerciale, deoarece toate aceste organizaşiuni şunt întemeiate şi activează, ca să producă câştig mârşav lui Satan şi ostaşilor lui, şi pentru a întoarce poporul dela Iehova Dumnezeu. La început în şesul Şinear a organizat Diavolul o religie, cu scopul expres de a servi avantajul lui Satan şi a oamenilor, şi prin aceasta să-i abată dela Dumnezeu. (1. Moise 11:1-9) Religia lumci este comercială, deoarece este o unealtă principală folosită de Satan, pentru a face comerş cu carne şi sânge omeneşc. Egoismul sau interesul propriu şi dor după câştig a împins poporul depe şesul Şinear în cursa lui Satan. Începând din zilele acelea, orice religie a lumci, să se fi numit cu orice nume, a fost organizată şi pusă în activitate pentru câştig egoist a creaturilor, şi pentru aceasta toate aceste religii au un caracter comercial şi se folosesc ca uneltele lui Satan. Aceasta este o dovadă de confirmare că iubirea de bani (sau dorul de câştig egoist) este rădăcina tuturor relelor.

12 Pofta după câştig egoist sau iubirea de bani a cauzat că pământul s'a umplut cu silnicie. Când Dumnezeu a creat pe Lucifer şi l-a pus de stăpânitor peste om, era desăvârşit şi starea aceasta desăvârşită a păstrat-o până ce nu i-a venit în minte nedreptatea. Nedreptatea aceasta a fost iubirea de bani, sau dorul de câştig; şi el şi-a exercitat întreprinderea cu toate mijloacele comerciale şi negoşătoreşti. Dumnezeu a lăsat pe profetul său să facă un raport despre această în urinătoarele cuvinte: „Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua, când s'a găşit nelegiuşirea în tine. Prin mărimnea negoşului tău te-ai umplut de silnicie, şi ai păcătuit; deaceea te-am aruncat depe munştele lui Dumnezeu, şi te nimicesc heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scântectoare. Prin mulşimea nelegiuşirilor tale, prin nedreptatea negoşului tău, şi-ai spurcat locaşurile şfinte; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, şi te prefac în cenuşă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc.” (Ezechil 28:15, 16, 18) Lucifer nu a arătat nici o iubire faşă de Iehova, ei câştigul mârşav sau iubirea de bani a fost indemnul său de acşiune.

13 Lucifer şi-a spurcat locaşurile sale şfinte, atât cele văzute de ochi omeneşti, cât şi cele nevăzute, prin fapştele sale nelegiuşite, cari erau pornite de indemnul câştigului egoist. El a făcut comerş cu ingeri şi oameni, şi

în timp ce a făcut aceasta s'a umplut cu silnicie și a umplut cu aceasta pe organizațiile sa și a necinstit Numele lui Iehova; și toate acestea le-a făcut în urma poștei sale mesafioase după câștig personal.

Silnicii

¹⁴ Religia comercială (aparținătoare comerțului) pe drept se poate face responsabilă pentru toate silniciile săvârșite pe pământ, deoarece toate religiile lumii, sunt folosite pentru avantajele personale ale creaturilor, și nici una singură în spre onoarea lui Iehova. Ori unde ar fi pătruns comerțul, o formă religioasă l-a întovărășit, pentru a forma un paravan sfânt, după care a lucrat Satan. Iehova a știut înainte natural că siguranță pentru poporul său Israel numai atunci va putea fi, dacă îl va iubi. Pentru aceasta le-a poruncit: „Să iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” (5. Moise 6:5) Dacă poporul acesta ar fi ținut cu precizie porunca aceasta, atunci ar fi fost asigurat.

¹⁵ Tirul din vechime a fost o mare putere maritimă, adevărată organizațiune comercială, care a avut controlul comerțului între popoarele pământului pe apă și pe uscat. (Isaia 23:4) Regele Tirului a ilustrat pe Diavolul în persoană, pânăcând domnitorii Tirului au reprezentat simbolic pe conducătorii pământeni ai organizațiunii vizibile a lui Satan. În loc să rămână credincios și devotat lui Iehova Dumnezeu și legământului făcut cu el, poporul ales al lui Iehova, Izraeliții, a căzut dela Dumnezeu, și a urmat calea, pe unde umbla Tirul comercial, și aceasta a făcut-o din pricina dorului de câștig. Chiar și până în zilele noastre iudeii sunt cei mai mari comercianți de pe pământ, și avantajul egoist este acela, ce-i conduce pe calea aceasta și nu-i lasă să dea atenție lui Iehova și Cuvântului său. Că iudeii s'au abătut dela Dumnezeu și s'au alăturat Diavolului, a avut ca urmare că s'a exercitat o mare silnicie atât asupra lor, cât și asupra altora.

¹⁶ La timpul său hotărât Christos Isus a venit pe pământ ca un serv al lui Iehova și ca marele martor al Atotputernicului, și pentru a fi justificatorul Numei lui Iehova. El a învățat pe iudei și a pus între ei bazele adevăratei închinări a lui Iehova. În loc ca iudeii să primească pe Fiul lui Dumnezeu cum se cuvine, au ridicat mâna cu silnicie contra lui Isus și apostolii Lui credincioși și s'au purtat rău cu ei; pofta după câștig mârșav îi mâna sau îndemna, să facă aceasta. Satan i-a sedus, ca să procedeze în mod egoist, și i-a abătut cu totul dela Iehova și legământul său.

¹⁷ În zilele apostolilor nu s'a ales nici un papă, dar toți aceia, cari au servit cu credincioșie pe Dumnezeu și Fiul său credincios, au recunoscut pe Christos Isus, ca pe capul peste adunarea sa, care este corpul său. (Efes. 1:22, 23) La mai mulți ani după moartea apostolilor s'a organizat o religie care în mod fals a fost prevăzută cu inscripția „religie creștină”, de altfel numită și „biserică creștină”; capul acestei religii a fost făcut un om imperfect, și contrar Scripturii a fost numit „papă” sau „părinte”. Organizațiunea aceasta a ridicat pretenția, că ar fi cea mai mare organizațiune religioasă, care a existat vre-odată pe pământ. Religia papală sau catolică nu a fost organizată și exercitată pentru a onora și preamări Numele lui Iehova, ci numai ca să aducă avantajii personale creaturilor. Conducătorii lor se laudă cu aceea, că membrii lor se pot număra cu zecile de milioane. Ei așa cred că numărul membrilor lor și mărimea averilor lor ar fi „pietate”. Religia papală în toate vremurile a fost o unealtă comercială a lui Satan și a făcut din pământ un loc de mare silnicie; aceasta a făcut-o din iubire de bani și dor de câștig. Persecuțiunea grozavă și nelegiuită a altora, închișițiunea dementă și scâr-

boasă și iudăroșia hulitoare de Dumnezeu a conducătorilor organizațiunii aceleia, toate sunt mari demonstrațiuni de răutate, cugetare silnică și un egoism dus până la extrem.

¹⁸ Mai târziu s'a ridicat o altă organizațiune religioasă, care și-a însușit numele lui Dumnezeu și a lui Christos și s'a prevăzută cu inscripția „religia creștină protestantă”. Chiar dacă au fost atâția oameni sinceri în organizațiunea aceasta și chiar dacă sunt și azi în ea, totuși niciodată nu a fost spre preamărirea și onoarea lui Iehova, ci întotdeauna a fost folosită în scop egoist și pentru câștiguri personale. Cași papalitatea, a învățat religia aceasta protestantă oamenilor că Iehova ar fi pregătit un lac mare cu foc de pucioasă, unde milioanele creaturilor sale le chinuește; că mai departe aceia, cari cred în Christos și se alipesc bisericii protestante, vor scăpa de un astfel de chin vecinic și vor primi viață în cer. Astfel de învățături sunt egoiste, deoarece au în vedere numai avantajii creaturilor. Nimica nu se întâmplă spre onoarea și justificarea Creatorului. Astfel de învățături din contră sunt o defăimare a numelui sfânt al lui Dumnezeu, și abat pe oamenii sinceri dela Dumnezeu. Satan a folosit organizațiile bisericesti catolice și protestante, ca să umple pământul cu silnicie și asuprire; și iubirea de bani sau pofta după câștig mârșav a fost rădăcina tuturor acestor nelegiuiri, și este și azi. Multele războaie care au fost purtate între catolici și protestanți, nu au avut scopul de a onora Numele lui Iehova, ci de a produce câștiguri egoiste creaturilor.

Perioada Ilie

¹⁹ Timpul, cam dela 1874 până la 1918 este cunoscut între poporul lui Dumnezeu, ca „perioada Ilie a adunării”. În timpul acesta adevărații urmași ai lui Christos Isus au predicat îndeebii următoarele învățături: „Nec existența unui loc de chin vecinic; un preț de răscumpărare pentru toți, asigurat de sângele vărsat al lui Isus Christos; restatornicirea omenirii în general la desăvârșire pe pământ.” Dar să luăm seama, că numele „Isus” a fost mai mult preamărit decât numele „Iehova”, și că învățăturile puse în evidență, s'au ocupat cu foloasele, ce le vor trage creaturile din ele. Afară de învățăturile acestea s'a mai magnificat învățătura — adevărată desigur — că Dumnezeu își alege adunarea dintre oameni, și că acești aleși la timpul său vor fi în mare măsură răsplățiți prin nemurire și împreună domnire cu Isus Christos, pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ. Aceasta a fost evidențiată în mod deosebit spre binele creaturii, și în înțelesul acesta era egoistă. Numele „Iehova Dumnezeu” și justificarea Lui, niciodată nu s'a pus la câmp. Rezultatul final a fost că în acest timp două clase de persoane au călătorit lângă o altă, cari au avut pretenția că servesc pe Dumnezeu și pe Christos. Una din aceste clase a pus mare importanță pe însemnătatea „desvoltării caracterului”, privind-o ca pe un mare câștig și prin urmare de pietate, pentru că a asigurat celui ce desvolta caracterul, un loc în cer. Cealaltă clasă care era umilită și blândă cu inima, s'a compus din aceia, cari cu sârguință au căutat să servească pe Dumnezeu și Christos, și să facă din puteri ceace era de făcut, dorind doar numai atât, ca să fie plăcuți lui Dumnezeu; și cu toată aceștia au sperat că vor primi cândva un loc în cer, și anume cu drept, totuș dorința lor principală era, ca să servească pe Iehova și Christos Isus.

Ziua judecării

²⁰ Poporul lui Dumnezeu recunoaște acum că Christos Isus marele Judecător și funcționar executiv al lui Iehova în anul 1918 a venit la Templu, ca să judece. Atunci

s'a făcut începutul de a descoperi ambele clase, anume pe clasa, care era mântită de egoism, și care apoi re-pede s'a dezvoltat în clasa „servului rau”, și cealaltă clasă, care era îmboldită de un devotament desinteresat pentru Iehova și Impărăția sa, și din care Isus a compus „servul credincios și înțelept”. Acestei clase credincioase a transmis Domnul mărturia sa pe pământ și îi invită să intre în bucuria Lui, anume în bucuria justificării numelui lui Iehova.

²¹ Cuvintele Domnului Isus Christos în toate vremurile au fost spre onoarea numelui lui Iehova când era pe pământ, a refuzat să vorbească altceva, afară de a fi o unealtă în mâinile Tatălui său și anume spre onoarea Tatălui său. Învățăturile sale fără deosebire toate sunt în armonie cu temerea de Dumnezeu (pietate), adică ele neconțin servesc spre justificarea Cuvântului și numelui lui Iehova, și aceasta caracterizează o carieră de dreptate definitivă. Aceia, cari în cursul perioadei Ilie a adunării au ridicat pretenția că ar fi urmașii lui Christos Isus și că ar învăța adevărul; și cari au fost mânași de egoism, de felul ca dezvoltare de caracter și cinste între oameni, au lepădat acum cu totul învățătura despre venirea la Templu a Domnului Isus Christos în anul 1918: Ei spun că „servul credincios și înțelept” este un singur om, și ei preferă să urmeze învățăturile unui om, decât să primească Cuvântul lui Dumnezeu, cum îl descoperă oamenilor. Ei fac o critică aspră rămășiței și combat lucrarea clasei servului Domnului, care transmite mesajul Impărăției; ei au lepădat mai cu seamă cuvintele lui Isus, că această Evanghelie a Impărăției trebuie să fie propovăduită națiunilor spre mărturie. (Matei 24: 14) Ei sunt mândri, asupra faptului că se înfăptuiește de ceea ce au primit înainte de anul 1916; și continuă să discute asupra cronologiei și despre dezvoltare de caracter și despre poziția lor însemnată, când vor da mână de ajutor lui Iehova, ca să administreze universul; ei cred că câștigul lor egoist în aceste îndemnări personale, inclusiv atari lucruri ca smerenie și pașnicie, „vorbe dulci și frumoase”, și înfățișare sfântă ar fi „pietate”. Evident că unii ca aceștia sunt mânași de pofta egoistă după câștig mărșav, și nu de dorința de a lua parte la justificarea numelui lui Iehova. Această dorință după avantaj personal face din toate religiile și confesiunile o prăvălie de comerț. Dar atât faptele cât și Scriptura arată că religia lumii este o unealtă pentru comerț în mâna lui Satan, pentru a necinsti pe Iehova și pentru a abate pe oameni dela El.

²² Spiritul egoismului s'a arătat în zilele apostolilor; și în timpul prezent egoismul dominează mai mult ca oricând mai înainte vreme, și despre acest punct a scris apostolul: „Dacă învață cineva pe oameni o învățătură deosebită, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Christos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie, și nu știe nimic; ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din cari se naște pizna, certurile, clevelirile, bănușile rele, zădărnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr, și cari cred că evlavie este un izvor de câștig. Ferește-te de astfel de oameni!” (1. Tim. 6:3-5) Decând au fost scrise, cuvintele apostolului au avut o aplicare nimerită, dar în timpul prezent, găsește o aplicare cu totul pronunțată.

²³ În textul amintit mai sus, apostolul încurajează pe toți aceia, cari sunt plăcuți lui Dumnezeu și dorește să găsească un refugiu definitiv că trebuie să se ferească de toți aceia, cari vor fi îndemnați de o dorință după avantaj personal; acest câștig câștigat din iubire de sine, poate să fie și grămădire de bogății pământești și autoritate pământească, sau un câștig care se compune din onoare, aprobare și recunoștință din partea oamenilor, care face pe câștigător să strălucească între oameni. Apostolul arată deci clar că aceia, cari au aprobarea lui

Dumnezeu, și dorește să găsească scut pedepsim în Numele Lui, trebuie să se despărtească de toți alții, cari urmăresc o cale egoistă; și astfel credincioșii înșiși se fac cunoscuți la mărtoria lui Iehova și ca fiind de atac a dușmanului.

²⁴ După ce Domnul a arătat popoarelui său că curățirea Saacuarului său înseamnă lepădarea tuturor acelor, cari cu toate că îi mărturisesc numele, cari însă sunt îndemnați sau influențați de iubire de sine, totuși mai ies unii la iveală, cari stăruiesc în aceea, ca să fie aleși de bătrâni ai adunării sau grupe și să li se permită de a străluci înaintea fraților lor laudându-și virtuțile. Ei cred că este un câștig pentru dănsii, de a primi o recunoștință a grupe demonstrată prin votare, și că astfel li se acordă o poziție de întâietate; ei așa privesc un astfel de câștig, cașicum ar fi „pietate”. „Negreșit, evlavie însoțită de mulțămire, este un mare câștig.” — 1. Tim. 6:6.

²⁵ „Evlavie” înseamnă a fi pedepsim și cu totul devotat cauzei Evangheliei, a cărui scop este justificarea numelui sfânt al lui Iehova. Dacă copilul lui Dumnezeu în cășcaltare față de porunca lui Dumnezeu se consacrează pedepsim, a ceea ce justifică Numele Celui Prea Înalt, și dacă aceasta o face fără interes, și este mulțumit cu ceea ce i-a dat Domnul, atunci aceasta este un mare câștig pentru acela, deoarece Iehova pentru unul ca acesta are promisiunea ocrotirii desăvârșite în zilele de mizerie și în sfârșit o parte la binecuvântările vieții vecinice. Cine caută să câștige lucrurile acestea din motive egoiste, nu este bineplăcut lui Dumnezeu, care însă cu evlavie caută să fie plăcut lui Dumnezeu, va avea un avantaj personal din binecuvântările lui Dumnezeu.

R ă u

²⁶ Ce este deci rădăcina tuturor relelor sau nelegiuirilor? Apostolul inspirat răspunde: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, cari au umblat după ea, au rătăcit dela credință, și s'au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.” (1. Tim. 6:10) Ceea ce ar mulțami dorința după câștig personal, este rădăcina tuturor relelor. Dacă facem o reprivire în istoria omenirii, atunci vedem că cuvintele apostolului se aplică la toți aceia, cari în mod egoist au luat poziție contra intențiunii lui Iehova declarată. Dacă creatura nesocotește pe Creator, și apucă o cale, care, după cum are speranța îi va aduce un câștig personal, atunci aceasta înseamnă a umbla pe calea rea.

²⁷ O dorință după câștig personal este o ispită și o cursă și adeseori se sfârșește cu distrugere. Dacă un om este chemat de Domnul Dumnezeu, și i se dă o poziție în serviciul său, atunci a primit un mare favor din mâna lui Iehova. Acuma se află într'un legământ de a face voia lui Dumnezeu, și aceasta înseamnă că să-și folosească capacitatea în serviciul Celui Prea Înalt. Dacă acuma va fi mânat de o dorință egoistă după un mai mare confort personal și dacă el pentru realizarea acestei dorinți părăsește serviciul Domnului și intră într'o afacere sau întreprindere lumească, părăsește de fapt chiar în cursa dușmanului, și adeseori rezultă că acela, care apucă o astfel de cale, se cufundă în „mare.” Prin cuvântul „mare” se caracterizează popoarele de pe pământ înstreinate de Dumnezeu, cari poartă și susțin organizațiunea lui Satan; și dacă cineva părăsește serviciul Domnului de bună voie, după ce Domnul i-a stabilit un loc, și se întoarce la afacerile comerciale ale organizațiunii lui Satan, astfel este cu totul sigur că „se va cufunda în mare”. Clasa aceasta nu va fi trezită mai curând decât numai la sfârșitul celor omie de ani. (Apoc. 20:13) „Iubirea de bani”, adică dorința după câștig egoist, să fie câștigul acesta de orice natură ar fi, este pentru aceia, cari au început odată să servească pe Iehova, rădăcina tuturor relelor și a tuturor urmărilor rele. Dacă un om, pe timpul

când vine la adevăr trebuie să se îngrijească de familia sa, ocupându-se cu afaceri comerciale, atunci este justificat dacă rămâne în aceasta, presupunând că nu ar putea găsi un mijloc mai bun, ca să câștige pentru ai lui lucrurile de lipsă pe cale cinstită. (1. Cor. 7:20; Romani 12:17; 1. Tim. 5:8) Dacă însă Domnul se îngrijește de el și de ai săi și totodată îi pune într-o poziție de serviciu pentru Domnul, atunci ar însemna credincioșie pentru Domnul să rămână constant în serviciul Domnului și să nu apuce o cale opusă, pentru a-și mulțumi dorințele egoiste.

Război

²⁸ Rămășița poporului lui Dumnezeu de pe pământ, care formează pe „servul credincios și înțelept”, trebuie să continue cu vestirea Evangheliei, deoarece privilegiul acesta i s'a conferit de Domnul. Din pricina aceasta Iese Satan să poarte război cu rămășița, și pentru a cauza nimicirea acesteia. (Apoc. 12:17) Aceasta este o dovadă pemaideparte că martorii lui Iehova sunt recunoscuți ca aprobați din partea Domnului Dumnezeu, și că toate religiile, toți lucrătorii în serviciul sistemelor religioase și în altele așezăminte, care combat lucrul făcut de martorii lui Iehova întru punerea mărturiei pentru Impărăție, sunt organizațiuni comerciale, și activează sub influența amăgitoare și la îndrumările lui Satan, ca să necinstească Numele lui Iehova și să abată pe oameni dela El. Fără îndoială azi faptele dovedesc clar că sistemul religios papal, organizațiunile religioase protestante, clasă „omului fărădelegii” sau a „servului rău”, și toate celelalte instituțiuni ale organizațiunei comerciale ale lui Satan, au făcut conspirație contra clasei credincioase a servului lui Iehova. Diavolul știe că clasa servului credincios este reprezentanța lui Dumnezeu și sunt membrii probabili ai națiunei noi a lui Iehova. Aceasta s'a prezis de profetul lui Iehova în următoarele cuvinte: „Căci iată că vrăjmașii tăi se frământă, și ei ce te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de viclesug împotriva poporului tău, și se sfătuesc împotriva celor ocrotiți de tine. Veniți, zic ei, să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Izrael. Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva ta.” (Ps. 83:2-5) Conspirația nelegiuită este condusă de Gog, reprezentantul principal al lui Satan, și intretimp desigur că se va nimici. Iehova și-a dat cuvântul că Satan, care prin comerțul său nedrept a umplut tot pământul cu silnicie, va cădea împreună cu toți reprezentanții lui și cu întreaga organizație a lui în războiul zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu. Silniciile pronunțate, care se practică acuma în timpul prezent de puterile asociate ale lui Satan contra martorilor lui Iehova, nu vor descuraja pe cei credincioși. Aceasta dimpotrivă pentru dușman este o dovadă de picire, iar pentru credincioși o dovadă a mântuirii și a scutului desăvârșit prin mâna lui Iehova. — Filipeni 1:28, 29.

²⁹ Martorii lui Iehova sunt persecutați îndeosebi în țările care se numesc creștine, și anume prin organizațiuni și procedurile oamenilor, cari se mărturisesc ca urmașii lui Christos. Pentruce permite Iehova, ca martorii Lui să fie în felul acesta malttratați? Desigur din două motive deosebite și cu totul probabile: primul motiv este acela, de a da ocazie celor, ce combat Impărăția lui Dumnezeu să se facă cunoscuți și ei înșiși să se dea de gol, chiar așa dupăcum la timpul său, Iehu a făcut pe închinătorii lui Baal să se descopere ei înșiși; un alt motiv este acela, ca să se dea ocazie martorilor lui Iehova să-și dovedească iubirea și devotamentul lor complet față de Iehova. Christos Isus, Capul celor unși a suferit contrazicerea păcătoșilor, și rămășița credincioasă în același fel trebuie să sufere. De altfel nu ar putea avea

parte la justificarea Numei și la executarea scopului lui Iehova. — 2. Timotei 2:11, 12.

³⁰ Chestiunea de discuție a ajuns la punctul decisiv și acuma trebuie să se decidă în mod desăvârșit. Iehova a zidit Sionul, și pentru aceasta declară acuma că a început lupta și se va purta înconclinau până la sfârșit. „De dragostea Sionului nu voi lăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta neprihănirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie, care s'aprinde.” (Isaia 62:1) Lupta aceasta cauzează că o parte a neamului omenesc, ea se dovedește pe sine împotriva lui Dumnezeu, și că alții dimpotrivă își dovedesc credincioșia față de Dumnezeu, așa încât fiecare partidă își ia poziția ce i se cuvine în Armagedon. Cuvintele lui Iehova, „Vei fi o cunună strălucitoare în mâna lui Iehova, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău”, se referă la rămășița credincioasă în timpul prezent. (Isaia 62:3) Impărăția cerurilor a sosit, deoarece Christos și-a început domnia. Cei din rămășiță, cari mai petrec pe pământ, trebuie să aștepte strămlorare, deoarece stă scris că, „în Imăprăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.” (Fapte 14:22) Aceia însă cari au primit Numele lui Iehova, și cari își dovedesc iubirea față de El, întrucât cu bucurie îi urmează poruncile, nu vor cădea, ci vor câștiga biruința prin Christos. Iehova a dat clasei Templului, a cărei cap este Christos Isus, cinstea Numei lui Iehova, și pentru toți aceștia, „Numele lui Iehova este un turn tare; cel neprihănit, alcargă în El și găsește siguranță.” Aceasta înseamnă că unșilor s'a promis adăpost și siguranță și că siguranța zace în Numele lui Iehova. Promisiunile sale scumpe au fost scrise îndeosebi pentru întărirea rămășiței, și între aceste promisiuni se află și următoarele cuvinte ale profetului, cari se referă la rămășiță: „Celce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El-este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred! Pentru-că zici: Domnul este locul meu de adăpost, și fac din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor săi să te păzească în toate căile tale.” — Psalm 91:1, 2, 9-11.

Ionadab

³¹ Oamenii cu bun simț cari trăiesc azi pe pământ și caută să asculte pe Dumnezeu, sunt preumbrăși de Ionadab; Ionadab a întovărășit pe Iehu, ca să vadă zelul lui Iehu pentru Iehova. El s'a suț în carul de război al lui Iehu, preumbrind faptul că acuma cei ce constituie clasa Ionadab se alătură organizațiunei lui Iehova, și se fac cunoscuți ca unii, cari stau de partea Domnului. (2. Regi 10:15, 16) Ionadab nu era Izraelit; ei era un recabit. Recabiții erau o ramură a cheșiților din seminția lui Midian, un popor, care împreună cu Izraeliții au intrat în țara Canaanului. Închinarea diavolului le-a fost nepăcută. Ei au demonstrat un zel mult mai mare pentru Dumnezeu și mai multă credință decât aceia, cari se mărturiseau că sunt Izraeliți; și aceasta preumbrește că în timpul prezent oamenii de bună credință au mai multă credință decât confesionalii așanumitei organizațiuni „creștine.” (Ieremia 35:2-16) Credincioșia și zelul martorilor lui Iehova întru transmiterea mărturiei despre Impărăție în parte servește spre folosul clasei Ionadab, și aceștia trebuie invitați, ca să ia parte la lucrarea vestirii Numei lui Iehova. Cugetați-vă la cuvintele lui Isus: „Cine aude, să zică: Vin!” (Apoc. 22:17) Dacă cei din clasa Ionadab doresc să aibă parte la aceea, ca să pună mărturie despre adevăr, încurajați-i să facă aceasta.

³² David a fost un exemplu a Unșului lui Iehova, și în el se cuprinde de necesitate și rămășița credincioasă. David s'a luptat contra dușmanilor lui Dumnezeu, și Dumnezeu

ii dădu biruință asupra dușmanilor. În aceasta a fost el un exemplu al lui Christos Ius, a marelui războinic, care în curând va începe ultima luptă cu dușmanul și va câștiga o biruință definitivă. Atunci erau uriași, cari se luptau contra lui David și a servilor lui, și cari au fost stărpiți de David și servii lui. Ultimele dintre acești uriași „era un om de statură înaltă, care avea șase degete la fiecare mână și la fiecare picior, în totul douăzecișipatru.” (2. Sam. 21:20). Acest uriaș a ilustrat simbolic pe Satan și organizațiunea lui înflăcă, imperfectă, și acuma înaintează contra Unsului lui Iehova, și rezultatul va fi nimicirea dușmanului, chiar așa, cum a fost stărpiț și uriașul. Psalmul optsprezecelea este un cântec triumfal, care tratează în amănunt începutul străduințelor dușmanului, de a nimici pe Unsul lui Dumnezeu și după aceasta scutul și mântuirea lui Iehova pentru aceia, cari îl iubesc. Unșilor li se dă o apreciere a acestui psalm chiar în preajma izbucnirii războiului celui mare, și pentru aceasta cântă războișii unsă: „Dar, în strămtorarea mea, am chemat pe Iehova, și am strigat către Dumnezeul meu: din locașul Lui, El mi-a auzit glasul, și strigătul meu a ajuns până la El, până la urechile Lui. Atunci s'a zguduit pământul și s'a cutremurat, temeliiile munșilor s'au mișcat, și s'au clătinat, pentrucă El se mâniase. Din nările Lui se ridica fum, și un foc mistuitor ieșea din gura Lui: cărbuni aprinși șișneau din ea. A plecat cerurile, și s'a pogorit; un nor gros era sub picioarele Lui. Călărea pe un heruvim, și zbură, venea plutind pe aripile vântului.” (Psalm 18:6—10). Cântecul profetic arată apoi mântuirea unșilor din mâna dușmanului, precum și motivul, pentrucă își pune în aplicare Iehova puterea pentru dânșii: „Iehova mi-a făcut după neprihănirea mea, mi-a răsplătit după curăția mânilor mele. Căci am păzit căile lui Iehova, și n'am păcălăit împotriva Dumnezeului meu.” — Psalm 18:20, 21.

„Mânile unșilor nu pot să rămână curate, dacă ating ce este necurat”, adică organizațiunea lui Satan. Nu poate să existe nici o comunitate între poporul Domnului și organizațiunea dușmanului. Martorii lui Iehova sunt poporul lui Dumnezeu, cari cu cuvintele lor stau pentru Numele Lui, și ei trebuie să rămână credincioși și devotați N numelui său. Iubirea lor față de El nu poate să aibă condițiuni sau margini. Ei trebuie și vor prezenta lui Iehova toată iubirea lor. Apostolul așa exprimă aceasta, când vorbește despre sine și despre frații lui credincioși și devotați lui Iehova: „Dupăcum este scris: Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat. Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela, care ne-a iubit. Căci sunt bine incredințat că nici moartea, nici viața, nici ingerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Christos, Domnul nostru.” — Romani 8:36—39.

„Martorii lui Iehova să fie numai bine dispuși și să continue a se bucura, indiferent de orice persecuțiune și strămtorare ce vine asupra lor, ținând mereu seamă de faptul că ei sunt servii Atotputernicului Dumnezeu, și că El le este locul de scăpare. Ceice acuma sînt *porunca cea mare*, sunt siguri că vor găsi în El un loc de scăpare și siguranță desăvârșită: „Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Iehovum, El trece pe ceruri ca să-și vină în ajutor, trece cu măreție pe nori. Dumnezeul cel vecinic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele vecinice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea lui, și a zis: Nimicește-l.” (5. Moise 33:26, 27). Biruința este a lui Iehova și a Fiului său iubit, și ceice în prezent sînt credincioși, vor vedea aceasta și se vor bucura.

Intrebări pentru studiu

- 1, 2. Pentru cine a pregătit Iehova adăpostul descris aici? Explică pentruce face atât de clar îngrijirea aceasta pentru prezent.
- 3, 4. Ce se prelinde a) în „prima și cea mare poruncă” a legii? b) în a „doua”?
- 5, 6. Unul care stă în legământ cu Iehova, să vâneze după aprobare? Pentruce nu? Pentruce este important că aceasta se înțelege acuma clar și se prețuește?
- 7—10. Ce se înțelege sub cuvântul „bani” din 1. Tim 6:10? Arată exemple, cari ilustrează urmările egoismului și lăcomiei.
- 11—13. Arată relația strânsă ce a existat întotdeauna între organizațiunile religioase și sistemul comercial, și explică origina, conducerea invederată și scopul tuturor instituțiunilor lumii, cari dețin putere și domnie.
- 14—16. Ce influență deosebit de rea a avut religia în lume? Arată că influența spiritului comercial a stăpănit pe poporul iudeu din zilele străvechi și până în zilele de azi.
- 17, 18. Arată origina și scopul a) religiei catolice; b) organizațiunilor religioase protestante. Cum dovedesc învățăturile lor că sistemele acestea pe Satan l-au reprezentat și nu pe Iehova Dumnezeu.
- 19, 20. Explică cum s'au descoperit două clase în 1918, cari clase au fost făcute cunoscut de Scriptură ca „servul rău” și „servul credincios și înțelept.”
- 21—23. Arată că poziția care se ia de aceia cari combat lucrarea Domnului, este efectul unei dorințe după avantaj personal. Cum descrie apostolul pe contrari ca aceștia? Ce poziție vor ocupa cei aprobați de Dumnezeu față de toți aceia, cari au apucat o astfel de cale egoistă?
- 24, 25. Explică cuvintele apostolului: „evlavia împreună cu mulțămirea este un mare câștig”, și dacă faptul acesta a fost prețuit cum se cuvine.
- 26, 27. Arată că se poate trage linia clară de demarcație, dacă luăm în seamă îndrumările apostolului în Romani 12:17; 1. Cor. 7:20; 1. Tim. 5:8 și cuvintele sale în 1. Tim. 6:10.
- 28, 29. Ce dovedește faptul că psalm 83:2—5 este acuma în curs de împlinire? Ce scop îndoit servește faptul că Iehova permite persecuțiunea aceasta?
30. Arată timpul și modul împlinirii Isaia 62:1, 3 și rezultatul unei astfel de împliniri.
- 31, 32. Cine a fost Ionadab? Ce a fost preumbrit prin aceea, ce se raportează despre el și în ce fel s'a întâmplat aceasta? Explică icoana profetică a biruinței lui David asupra lui Goliat. Pemaideparte, ce stă scris în Psalm 18:6—10.
33. Intre ce împrejurări poate cineva dintre unși să-și aplice cuvintele apostolului din Romani 8:36—39?
34. Explică pentruce se dă martorilor lui Iehova atâtea asigurări din Cuvântul său. Numai cum se pot bucura de acest scut aceia, pentru cari s'a stabilit?

„MĂ SATUR DE CHIPUL TĂU“

„Dură eu prin dreptate năd lafa ta; când mă deștept, mă satur de chipul tău.“ — Psalm 17:15.

Iehova a lăsat pe David să scrie psalmul acesta, care acum se descoperă ca o profecie, care cel puțin a avut deja o împlinire parțială. Fiindcă stă scris, „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentruca, prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde“, putem deci aștepta cu siguranță că psalmul acesta va avea o împlinire în parte în timp ce rămășița petrece încă pe pământ. Lucrurile acestea au fost scrise, pentru a fi înțelese chiar de aceia, cari vor fi pe pământ la sfârșitul lumii. Timpul acesta a sosit acum.

* Cel mai suprem la ce poate spera un creștin, trebuie să se realizeze după terminarea călătoriei sale de pe pământ. Pentru aceasta a scris Pavel, servul credincios al lui Iehova: „Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași rivă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde.“ (Evrei 6:11) Nădejdea cea mare este aceea, ca creatura să primească viață vecinică în organism spiritual și să fie făcut partaș la învierea lui Christos și astfel „asemenea Lui“ și pentru totdeauna să poată rămânea în favoarea și serviciul lui Iehova. (1. Ioan 3:2; Tit 1:2; Filipeni 3:10, 11) Aceasta este „nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde cîntolo de perdeaua dinlăuntru al Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.“ (Evrei 6:18—20) Este coroana vieții, care numai acelorora li se dă, cari sunt credincioși până la moarte. (Apoc. 2:10; 2. Tim. 4:8) Din această rezultă că astfel de profesii cași psalmul al șaptesprezecelea, dacă nu se împlinesc și nu se pot înțelege de rămășița în timp ce petrece pe pământ, nu pot să dea rămășiței nici o încurajare, pentruca astfel să-și înnoiască nădejdea cea mare pentru nemurire. Motivul este că nu ar fi nici un prilej, de a da nădejde acelorora, cari ar fi câștigat răsplata cea mai mare, după care ar fi nădăjdut cândva. Împrejurarea aceasta în sine arată față de textele enunțate mai înainte că profesiiile trebuie înțelese de rămășița, în timp ce aceasta se află încă în organismul său de carne.

* Se pare să fie o regulă logică și de încredere că o profecie nu se poate înțelege mai de vreme decât numai după ce este în curs de împlinire sau după ce s'a împlinit. Iehova face de cunoscut înțelesul profesiiilor sale la timpul său hotărît, însă meșteșugirile omenești nu pot descoase înțelesul adevărat a profesiiilor. Este adevărat, că o dorință, pentru a se întâmpla un anumit lucru, adeseori este îndemnul, pentru a tâlmăci o profecie în mod corespunzător. O astfel de procedură însă nu ne dă siguranță. Dacă însă Domnul lasă să aibă loc evenimente, cari sunt în concordanță cu profecia, atunci știm că acesta este felul său unic de procedură, de a împlini profesiiile.

* De mai mulți ani au crezut urmașii lui Christos Isus că ei ar înțelege cuvintele profetice din psalmul 17:15, și că aceste cuvinte se vor împlini asupra singuraticilor membrii a Christosului, după ce fiecare credincios va fi binecuvântat prin părtașenia la prima înviere. Dacă am dori să exprimăm altfel, așa s'a crezut că profecia nu s'ar împlini până ce nu ar avea loc schimbarea prin înviere la asemănarea Domnului și Mântuitorului nostru. Dar oare aceasta este adevărata explicație și înțelesul adevărat a profeciei? O astfel de concluzie se pare să fie cu totul neintemeiată. În cursul perioadei Ilie a adunării mulți consacrați au fost adunați laolaltă în cunoștința și serviciul Domnului, și aceștia credincioși

au aplicat profecia aceasta la schimbarea prin înviere a membrilor corpului Christos și au lăsat să se servească aceasta de încurajare și întărire.

* S'a crezut că cântarea 103 din cartea noastră de cântece, pe care am cântat-o adesea, ar fi confirmată de cuvintele versului 15 a psalmului 17. Între altele găsim în cântarea aceasta cuvintele: „Când mă voi trezi Doamne asemenea ta, și alb, curat voi fi asemenea; și din acest corp eliberat fiind, mare va fi bucuria mea!“ Copiii Domnului au cântat cântarea aceasta cu căldură și bucurie, cugetându-se la vremea, când se vor elibera de corpul greu de carne și strămtorările lor se vor sfârși, și când vor primi apoi un organism glorios și vor fi asemenea Domnului Isus în mărime. În felul acesta s'au declarat nemulțumiți cu situația în care i-a adus Domnul, și au dorit după vremea când vor muri și vor fi duși în cer. Fără îndoială, cântarea a contribuit la aceea, ca să îndrepte cugetele la bucuria ce ne așteaptă la învierea cea mare. Acuma însă se pare că nu acesta este înțelesul adevărat a psalmului, pe care Iehova a lăsat să se scrie de David; și Iehova Dumnezeu nu se onorează prin o astfel de tâlmăcire.

* Natural că este adevărat cu desăvârșire că unirea deplină și măreață a membrilor cu Christos Isus în prezența lui Iehova, este dorința și nădejdea cea mare a unșilor, dar Scriptura a fost scrisă pentru învățătura lor, în vreme ce se află încă pe pământ și înainte ce vor ajunge la situațiunea glorioasă. A privi înainte cu așteptare plină de bucurie la schimbarea prin înviere și a unirii desăvârșite cu Christos Isus în cer în prezența lui Iehova, arată o dorință cordială, care trebuie să găsească loc în inima fiecăruia, care este în Christos. Întrucât dorința aceasta mare este cu neputință să se realizeze în carne, totuși dorința în sine nu constituie dovada că psalmul amintit mai sus ar avea aplicarea și împlinirea la înviere.

* Întrucât psalmul acesta a fost scris de David, s'a adus la iveală cugetul că David în psalmul acesta își exprimă dorința de a fi liber de orice cătuse și să fie înviat ca o creatură omenească desăvârșită. Aceasta însă se pare să nu fie întărită de nici un text scriptural. Ne știm că oamenii credincioși din vechime au avut nădejde la înviere și că mulți au murit cu speranța în această. (Evrei 11:13) Dar nu scrierile Testamentului vechi indică pe aceia, cari au nădejdea aceasta. Numai în Testamentul nou se amintește că acești oameni credincioși au nădăjdut într-o înviere mai bună. Testamentul vechi foarte puțin spune despre învierea morților. Această lipsă de indicație la învierea morților în Testamentul vechi, este o dovadă, care ar putea să ne convingă despre aceea că abia se pare probabil că Psalmul 17:15 ar exprima nădejdea învierii. Nu se poate crede că profesii credincioși din vechime ar fi nădăjdut să fie înviați în asemănarea lui Isus Christos, pentruca taina aceasta nu li s'a descoperit, a fost ținută ascunsă înaintea lor și numai urmașilor credincioși ai lui Isus Christos s'a făcut cunoscut (Coloseni 1:26, 27) La aceasta mai vine declarația pozitivă că profesiiile nu au fost scrise spre folosul oamenilor credincioși din vechime, ci spre folosul rămășiței, care trăiește pe pământ la sfârșitul lumii. Dovada este covârșitoare că profecia aceasta găsește o împlinire în timpul prezent.

Venirea Lui

* Înainte ce Isus a părăsit pe ucenicii Lui, a vorbit cu un deosebit accent despre un mare adevăr, la cui

s'au cugetat meren; era adevărul reînțoarcerii sale sau a venirii sale a doua. Isus le-a spus „Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, mă voi întoarce și vă voi lua cu mine ca acolo unde sunt eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:2, 3) Scrierile apostolului sunt o dovadă pe mai departe și convingătoare că a doua venire a Domnului a fost de cea mai mare importanță pentru dănișii, și a făcut efectul cel mai adânc asupra lor. Isus nu a zis că va pregăti un loc pentru ei și apoi va duce pe urmașii Lui credincioși, ci a zis: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu mine.” Între multele lucruri despre cari Pavel a scris la adunare, sunt următoarele cuvinte: „În așteptarea arătării Domnului nostru Isus Christos (1. Cor. 1:7) „Căci cine este în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Christos, la venirea Lui?” (1. Tess. 2:19) „Ca să vi se întărească inimile, și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Christos împreună cu toți sfinții săi.” (1. Tess. 3:13) Afară de aceasta a scris unul dintre apostoli: „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului.” (Iacob 5:7) „În adevăr v'am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Christos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit ale călăuile, ci ca unii cari am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui.” (2. Petru 1:16) La această mărturie se mai adaugă următoarele cuvinte: „Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentruca atunci când se va arăta El, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El.” (1. Ioan 2:28) Natural că nimenea nu se va rușina atunci când ia parte la învierea întâia, dar după cuvintele textului citat mai la urmă este sigură o posibilitate că unii se rușinează pe vremea prezenței Domnului, și faptele întăresc concluzia aceasta, anume că unii s'au rușinat și se rușinează și acum.

⁹ Nu cu mult după moartea apostolilor, s'a constituit o organizațiune și a fost prevăzută cu inscripția „Creștinism”; și organizațiunea aceasta a început să învețe încurând că oricine, care moare merge în una din cele trei locuri purgator, iad sau cer. Acuma știm că astfel de greșeli mari, cum sunt acestea, și alte învățături false asemănătoare sunt rezultatul influenței lui Satan asupra oamenilor, și că unele din aceste învățături stau în contradicție evidentă. În cursul perioadei Ilie a adunării, mulți credincioși au ieșit din sistemul babilonic, numit „creștinism organizat”, dar de necesitate au adus cu sine multe greșeli din această organizațiune; și aceasta este ilustrat prin „hainele lor murdare”. Este un fapt indiscutabil că frații în întrunirile lor în cursul perioadei Ilie a adunării au vorbit despre prezența doua a Domnului, dar nu s'a vorbit mult despre bucuria asupra venirii sale și întâlnirii cu El. La toate întrunirile fraților de acest fel s'a accentuat tare că fiecare trebuie să se pregătească cu sârguință, pentruca să poată fi găsit vrednic, de a fi dus în cer.

¹⁰ Pe atunci era o mare restatornicire a adevărului fiind multă vreme ascuns; dar dintre toate lucrurile explicate de frați în cursul perioadei Ilie a adunării, pe care se bazau cu încredere, dezvoltarea personală de caracter a fost privit ca lucrul cel mai important, ca mai important decât serviciul pentru Domnul și bucuria despre venirea sa. Importanța prezenței sale a doua și bucuria ce a izvorât din aceasta pentru urmașii săi, se pare că au fost nesocotite în mare parte. Lucrurile acestea au fost mai mult pertractate în general fără să se provoace la aceea, ce ar avea de făcut adunarea, în timp ce va mai petrece pe pământ după întoarcerea Domnului. Aproape la toate întrunirile fraților în cursul acestui timp, întrebarea pusă mai des decât oricare alta, a fost: „Până când va mai dura, și când

vom fi duși acasă?” Faptele acestea se amintese aici cu scopul de a servi pentru întărirea argumentelor ce urmează.

Greșeală

¹¹ Pentruce să fi permis Domnul, ca cugetul „de a merge în cer” a ocupat primul rang în mintea multora din poporul Lui, luând în considerare că nu era lucrul cel mai important? Nu se poate spune holărit motivul pentruce Domnul a permis aceasta; dar știm că Domnul îngăduie oamenilor să procedeze după voia lor proprie. Dacă cineva urmărește un scop egoist în legătură cu înțelesul adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, atunci este cu totul sigur că va cădea în greșeli. Isus și apostolii au accentuat iubirea pentru Dumnezeu, și aceasta înseamnă un devotament desinteresat față de Iehova; cu toate acestea mulți au cugetat că ar fi de o importanță mult mai mare de a se pregăti pe sine pentru cer, decât a-și dovedi credincioșia pentru Dumnezeu; și au pornit dela idea că adevărul pentru aceea s'ar fi dat, pentruca oamenii să se poată pregăti, să meargă în cer, să se asocieze cu Domnul și de a-i da mână de ajutor întru guvernarea lumii. Acuma vedem foarte clar că o astfel de concluzie a fost o mare greșeală, deoarece cugetele erau mai mult îndreptate asupra propășirii creațiilor decât asupra ascultării desăvârșite față de marele Creator.

¹² S'ar putea întreba mai departe: Greșelile sau ideile greșite sunt de așa mare importanță atât timp cât cineva este cinstit, și face tot ce poate mai bine? Lucrurile acestea vor exercita o influență primejdioasă? De fapt acesta este cazul. Sinceritatea și buna credință în urmărirea unei idei greșite nu sunt edificatoare pentru nimenea. (Ioan 17:17) Înțelesul greșit cu privire la o astfel de învățătură ca dezvoltarea de caracter ca condițiune primordială de a fi luat cineva în cer, a cauzat, cu atențiunea persoanei a fost îndreptată asupra sa; și aceasta l-a îndemnat, ca să nesocotească pedepșința importanța de a transmite scopul lui Dumnezeu de a se lăsa călăuzit de El.

¹³ În cursul perioadei Ilie a adunării s'au dezvoltat ori s'au descoperit două clase, cari ambele la un loc se mărturiseau de urmașii lui Christos Isus. Una din aceste clase era înboldită de o dorință egoistă, de a merge în cer și a da mână de ajutor Domnului pentru a governa Universul. Cealaltă clasă erau cei cu cugetare umilită, cari erau înboldiți de o dorință desinteresată, de a face voia lui Dumnezeu, chiar orice va fi voia aceasta, și dacă cunosc sau nu voia Lui. Cu toate că erau conștienți de neputința lor, de a dezvolta un caracter desăvârșit, și de nevrednicia lor pentru a merge în cer, totuși au fost tare la promisiunile Domnului și au continuat să-L servească cât pot de bine. Când Isus a venit la Templu să fină judecata, a ales pe clasa aceasta pentru serviciul Lui deosebit și a însemnat-o ca pe „servul înțelept și credincios”. Clasa amintită mai întâi, adică clasa egoistă, până în prezent nu a fost în stare, ca să recunoască prezența Domnului în Templu, și a neglijat să recunoască privilegiul, de a servi Domnului; un privilegiu, ce s'a dat acelor, cari au fost invitați la Impărăție. Greșala amintită mai înainte a contribuit mult la aceea ca să aducă pe cei egoiști la calea greșită. Cei ce au avut o foarte mică apreciere a persoanei lor înșiși și adeseori descurajați din pricina imperfecțiunii lor, totuși au fost hotărâți, să servească Domnului, cu toată imperfecțiunea lor; prin aceasta și-au arătat iubirea față de Domnul; și aceștia sunt aceia, pe cari Domnul cu ocazia venirii sale la Templu i-a primit cu bunăplăcere, și căroră le-a zis: „Peste puținie ai fost credincios, și peste multe te voi pune.”

„Ambele clase amintite în cursul perioadei lile a adunării au pus mărturie înaintea altora despre prezența a doua a Domnului, dar se pare că au greșit faptul că venirea Domnului a avut scopul, ca să ia la sine pe cei credincioși. Acuma se pare să fie evident că înțelesul clar a chestiunii numai după venirea Domnului la Templu s'a putut primi și pretui. Pe cari i-a găsit credincioși la venirea sa la Templul lui Iehova, și cari au rămas credincioși, sunt aceia, cari au avut și au și acuma o apreciere a adevărilor scumpe, cum le-a descoperit Dumnezeu poporului său. Aceștia au fost invitați de Domnul, ca să intre în bucuria Lui, și ei știu acuma că bucuria Domnului Isus Christos este justificarea Numei Tatălui său. Deaceia este pentru dășii justificarea Numei lui Iehova de cea mai mare importanță și împărăția este învățătura cea mai importantă, deoarece împărăția este aceea, care justifică Numele lui Iehova.

Clasa credincioasă, pe care Domnul o invită în bucuria sa, vede că în urma venirii Domnului la Templu, credincioșii au încă mult lucru de făcut în calitate de martori pentru împărăție. Cei ce au fost egoiști, nu-și cunosc privilegiul de a fi martori pentru Domnul și pentru împărăția sa, și prin urmare refuză, și neglijează să asculte de porunca Domnului pentru a pune o astfel de mărturie. Despre aceia, pe care Domnul i-a adus în Templu, stă scris: „Toți copiii tăi vor fi ucenicii Domnului, și mare va fi pacea fiilor tăi.” (Isaia 54:13) Rămășița recunoaște acuma că această profesie a lui Isaia este în curs de împlinire, și pentru aceasta numai copiii lui Dumnezeu din Templu pot să priceapă și să prețuiască adevărurile cele mari care se descopăr acuma. Aceasta arată relația cordială a rămășiței față de Domnul Isus Christos și față de Iehova, și așadar Scriptura a fost scrisă pentru cei din rămășiță, pentruca să poată avea o deplină asigurare a credinței că se bucură de aprobarea Domnului, și stăruind în aceasta, în sfârșit vor fi conduși în prezența lui Iehova.

Înțeles adevărat

„Dacă noi așteptăm sosirea unei persoane care ne este dragă, suntem nelămurii până la sosirea ei; după ce însă sosește fătă și sănătos, suntem mulțumiți și fericiți. Înțelesul adevărat a psalmului 17:15 se pare deci să fie că oastea credincioasă a urmașilor Domnului Isus Christos așteaptă să vină Domnul Isus Christos, și să ia în primire posesiunea sa, și că oastea aceasta cu îngrădare așteaptă venirea aceasta. Dacă apare în Templul lui Iehova și pe cei credincioși îi adună la sine, și aceștia aud, înțeleg și prețuiesc că Domnul este în Templul său și că ei înșiși sunt strânși la El, atunci sunt mulțumiți (săturați) și cu bucurie intră în serviciu, cum li se poruncește. Deci aplicarea potrivită a psalmului, cade pe vremea, când Domnul Isus vine la Templul lui Iehova, și pe credincioși îi adună la sine. O astfel de pricepere a profetiei aduce mare încurajare credincioșilor și este o mare întărire a nădejdii de a intra în viața veșnică și în nemurire. Credincioșii știu că trebuie să continue să urmeze cu credincioșie și cu ascultare poruncile Aceluia, pe care Iehova l-a făcut capul Templului; și că ei dacă fac aceasta, vor avea o parte la justificarea Numei lui Iehova și o ocazie de a merge în cer. Ca întărire a acestei deduceri observați profesia aceasta și alte texte scripturale, cari vor fi tratate în cele ce urmează.

Traducerea textului din psalm 17:15 în Septuaginta sună cum urmează: „Eu însă, lasă să apar drept înaintea ta; lasă să mă sature cu privilegiile slavei tale.” Observați cuvintele „drept” și „slavă” cari se folosesc în textul acesta. Când s'a pus mai întâi la privelește urmașilor Domnului ce așteptau slava Domnului? Răspun-

sul Scripturii este că atunci când Sionul s'a adunat și rezidit „Căci Iehova a zidit Sionul, în mărirea sa ură fatu sa.” (Psalm 102:16) Rezidirea Sionului are loc în timpul când Iehova trimite pe capul organizației ecleezie, ca să strângă laolaltă pe membrii credincioși. Apostolul vorbește despre același timp când a scris: „Că privește venirea Domnului nostru Isus Christos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm fraților.” (2. Tes. 2:1) Fără îndoială acest din urmă text se referă la venirea Domnului la Templu și la strângerea laolaltă a credincioșilor în Templu, pe care timp se va descoperi clasa „servului său.”

David, scriitorul psalmului șaptesprezecilea, incheie pe acela, care vorbește în timpul prezent, adică pe urmașii credincioși ai lui Christos Isus, cari constituie și rămășița. Cuvintele din Septuaginta sună: „Lasă să apar drept înaintea ta”. Vorbitorul prin urmare, pe vremea aceea deosebită când se aplică profesia, trebuie să ste drept înaintea Domnului. Și când este cazul? Scriptura răspunde, pe vremea, când Domnul la prezența Lui în Templu se îngrijește de mantia dreptății și o dă credincioșilor. „Mă bucur în Domnul, și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeuul meu; căci m'a îmbrăcat cu haina mântuirii, m'a acoperit cu mantia dreptății ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei.” (Isaia 61:1) Aceasta după ce rămășița recunoaște prezența Domnului la ai săi. În acel timp se întâmplă că tot aceșii credincioși intră în bucuria Domnului, și deatunci au bucurie nespuse de mare. Până ce nu au primit manta dreptății cu ocazia venirii sale la Templu, nu pot să apară drepti înaintea Lui. Deoarece se află acum în Templu, sunt săturați, sau dupăcum spune traducerea engleză mulțumiți, deoarece au asigurarea că Domnul i-a adunat la sine, și dacă continuă cu credincioșie, atunci cu siguranță vor intra în împărăție.

Fața Lui

Textul comentat în traducerea nouă sună: „Dar în nevinovăția mea, voi vedea fața ta.” După Rotherham partea aceasta a textului sună: „Lasă să am o vedere a feței tale.” Înțelesul adevărat al cuvântului „față”, se folosește aici cuvântul, este important. Despre cuvântul „față” spune Strong că cuvântul ebraic „alateral” cât și simbolic se aplică în diferite chipuri, că între altele indică „prezență”. Dacă spunem, „Am bir cu omul față în față”, atunci așa se crede că aceasta vom să dăm de înțeles că celalalt a fost de față în Templu s'a întâmplat că rămășița a recunoscut înjăi prezența Domnului, cu toată că nu l-au văzut ochii trușești.

În armonie cu traducerea lui Rotherham a textului rămășița acolo (în Templu) are o vedere a feței deoarece ei observă prezența Lui la cei unși. În asemănător se folosește cuvântul „față” în Faptele unde se spune: „Ca să vină timpul de răsulare față Domnului”. Cu privire la Izraeliți din timpul gurării solemnă a legământului legii la muntele Sinai stă scris: „Iehova v'a vorbit față în față pe munte mijlocul focului.” (5. Moise 5:4) Dar Izraeliții nu văzută fața lui Iehova cu ochii lor naturali, deoarece stă scris: „pe care nu l-a văzut nimeni dintre oameni nu-l va vedea”; adică nimeni nu poate să vadă Lui cu ochii săi naturali. (1. Tim. 6:16) Căce s'a întâmplat cu adevărat, a fost că Izraeliții au priceput prezența Domnului și au auzit mesajul Lui. Despre lucru stă scris: „Eu îi vorbesc gură către gură descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el chipul lui Iehova. Cum de nu v'ați temut deci să biți împotriva servului meu, împotriva lui Moise?” (1. Moise 12:8.

²¹ Aceste și alte texte scripturale ne dovădesc că Moise a văzut fața lui Iehova cu ochii lui naturali, când Dumnezeu a vorbit cu el „gură cu gură”. Moise a știut că Iehova era de față și el a văzut chipul lui Iehova. Cuvântul ebraic care aici și în psalmul 17:15 este tradus cu „față”, într-o altă versiune se traduce cu „pildă”. Moise a fost singurul om, cărui Dumnezeu i-a înfășurât cinstea cea mare de a vorbi cu el „gură cu gură”. — 2. Moise 33:11

²² Deoarece Moise a fost o pildă a lui Isus Christos, câte odată de necesitate cuprinde în sine în icona aceasta pe rătăcitul, ca membrele corpului lui Christos. Se pare deci să existe o relație directă între aceste texte, care spun că Dumnezeu a vorbit cu Moise gură cu gură, și pe de altă parte între împrejurarea că după ce rămășița credincioasă a fost îmbrăcată în Templu cu mantia dreptății tratează fața sau prezența Domnului. Se arată aici o relație strânsă între Domnul și cei din clasa Templului, și relațiile aceste strâns nu se puteau recunoaște până ce n'a venit Domnul în Templu, unde a strâns pe cei credincioși și i-a învățat. Atunci au fost săturați. Anumite îndoieli au fost înlăturate, în locul îndoielilor a intrat siguranța; și dealunci încoace inima siccăruia din rămășiță a umplut-o bucuria, și cu veselie au vestit preamăririle Domnului.

Trézire

²³ Întrucât cele mai multe traduceri spun: „Cum mă voi trezi voi vedea fața ta”, s'a crezut că psalmul se referă la înviere. Dar traduceri Septuaginta și Rotherham și Allioli lasă afară cuvântul „trezi”, și aceasta contribuie la aceea, ca să combată aplicarea acestui text asupra aceluia, care au fost în groapă și s'au sculat de acolo. Scriptura nu adeseori aplică cuvântul „trezi” la aceia, care sunt în groapă, ci mai de grabă la aceia, care se află în favoarea lui Dumnezeu și se bucură de o oarecare măsură de viață, care însă sunt inactivi, și au lipsă să fie zguduți. Iehova spune prin profetul său: „Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te în podoba ta Sioane! Puneți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine nici un om nețăiat împrejur sau necurat.” (Isaia 62:1) Neîndoielnic, textul acesta se aplică asupra membrilor organizației lui Dumnezeu, pe vremea, când Christos a venit la Templul său și a rezidit Sionul, în care timp s'a dat și hainele de muntă. Atunci a acoperit Domnul pe acești credincioși cu mantia dreptății, i-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, prin ce s'au făcut cunoscuți ca membrii organizației lui Iehova.

²⁴ Pavel a văzut că tumașii lui Christos din Efes au devenit neglijenți față de privilegiile lor, și le-a scris: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scolă-te din morți, și Christos te va lumina.” (Efeseni 5:14) Evident că aceste cuvinte sunt o citare liberă din textul de mai sus a lui Isaia, și au servit la aceea, ca să îndemne pe Efeseni la îndeplinirea datorințelor și răspunderii lor. Deseori a fost de lipsă să fie poporul lui Dumnezeu zguduit, ca să fie mai zelos și să activeze mai mult.

²⁵ Parabola despre fecioare, pe care a spus-o Isus, este în armonie cu aceasta și găsește aplicare pe timpul venirii sale la Templu. Fecioarele cu nerăbdare au privit înainte la venirea Domnului, a mirelui, dar, cum spune Scriptura, toate erau somnoroase, și au adormit. „Ființele mirele zăbovea, au așipit toate, și au adormit. La miezul nopții, s'a auzit o strigare: Iată mirele, ieșiți-l în întâmpinare!” (Matei 25:5, 6) Unele din paznice au adormit, adecă, s'au pus la odihnă, pânăcând altele au așipit, cecăce dă de înțeles că ele au devenit somnoroase, deoarece era greu pentru ele să rămână trezi; dar după ce s'a descoperit că Domnul a venit la Templul său, s'a făcut un strigăt, ca să se trezească, să iasă afară într-

întâmpinarea mirelui. După ce credincioșii au devenit trezi, și au învățat că Domnul Isus a venit la Templu, și că ei au fost strânși la El în Templu, și au obținut privilegiul, ca să ia parte la justificarea Numelui lui Iehova, atunci au fost mulțumiți, săturați și rămân și pe mai departe în starea aceasta, întrucât fac ceea, ce le poruncește capul Templului, deoarece sunt convingși că ei trebuie să fie credincioși până la moarte dacă doresc să primească coroana vieții. (Apoc. 2:10) Scriptura s'a scris în spre folosul aceluia, care se află în Templu, pentruca îndeosebi acum în vremea străntorării celei mari înainte de Armaghedon să aibă înaintea ochilor încontinuu dovada siguranței credinței, încrederii și a nădejzii depline în biruința desăvârșită adusă de Christos.

„In întâmpinarea Domnului”

²⁶ Să observăm faptul acesta important, anume că Scriptura spune mult despre venirea Domnului Isus Christos, dar foarte puțin despre aceea, că credincioșii vor merge în cer. Apostolii au accentuat venirea Domnului, ca fiind o chestiune de cea mai mare importanță. Pe vremea suirii lui Isus la cer, ingerii din cer au apărut ucenicilor și au zis: „Acest Isus, care s'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaș fel cum l-ați văzut mergând la cer.” (Fapte 1:11) Dealunci încoace apostolii cu o dorință serioasă și cu îngrijorare au privit în așteptare la venirea lui Christos, și au încurajat pe frații lor, să facă asemenea.

²⁷ Următoarele texte aparțin chestiunii. „Și să așteptați din ceruri pe Fiul său.” (1. Tess. 1:10) Isus a explicat ucenicilor săi, care vor fi dovezile venirii sale. (Matei 24:3—14) „In așteptarea arătării Domnului nostru Isus Christos.” (1. Cor. 1:7) „Apoi la venirea Lui, cei ce sunt ai Ieh Christos.” (1. Cor. 15:23) „Căci cine este în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Christos, la venirea Lui?” (1. Tess. 2:19) „Ca să vi se întărească inimile, și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Christos împreună cu toți sfinții săi.” (1. Tess. 3:13) „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuș pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Christos.” (1. Tess. 5:23) Este adevărat că Scriptura dă credincioșilor asigurarea că se păstrează pentru dănușii o moștenire nevestețită, care îi așteaptă în ceruri; dar textele de felul acesta nu spun că credincioșii întru întâmpinarea Domnului vor merge în cer. — 1. Petru 1:4—11.

„Răpiți... în văzduh”

²⁸ Apostolul inspirat scrie că, „noi cei vii cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.” Nu înseamnă oare textul acesta că rămășița va merge în cer ca să întâmpine pe Domnul? Nu acesta este cazul: textul scriptural spune mai de grabă că aceia, care vor fi rămas, sub care fără îndoială că se înțelege rămășița, vor fi răpiți, ca „să întâmpine pe Domnul în văzduh.” Care este deci înțelesul cuvintelor „în văzduh”? Cuvintele „văzduh” și „vânt” se folosesc în unele texte, ca să exprime acelaș eugete. Autorii dicționarelor explică cuvintele cum pot ei de bine, dacă însă Scriptura explică înțelesul unui cuvânt, atunci chestiunea este rezolvată definitiv. Cuvintele Domnului Isus arată înțelesul adevărat al cuvintelor „vânt” și „văzduh”. Când Isus a vorbit cu Nicodim, a zis: „Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este și cu oricine este născut de spirit.” — Ioan 3:8.

²⁹ Vântul sau văzduhul nu este vizibil ochilor omenești,

dar este puternic și se poate simți. Tot în fel este și ceea ce s'a născut din spirit, și prin urmare este în domeniul spiritual nevăzut văzului omenesc, dar se pot observa de creaturi, cari stau în strânsă legătură cu Domnul. Rămășița căl timp petrece pe pământ este în trup; și dacă aștia sunt strănși laolaltă de Domnul în Templu, nu organismul de carne este acela, care este adunat acolo, ci creatura, care acum are încă numai organismul de carne; și ochii naturali, pe care-i are organismul acesta, nu pot să vadă ceea ce este în spirit, aceea însă, cari fac parte din rămășiță, pot să cunoască sau să priceapă lucruri spirituale. (1. Cor. 2:10) Există dovezi din abundență că rămășița unsă a fost strânsă acum în Templul Domnului. Cum știu ei că sunt acolo? Deoarece au mărturia spiritului și afară de aceasta Scriptura și faptele întăresc aceasta. Faptul că sunt strănși laolaltă în Templu și acolo primesc învățătură de la Dumnezeu, cum declară Scriptura, este o dovadă convingătoare că ei sunt cu Domnul „în văzduh”; va să zică într'o stare, unde este cu neputință pentru ochiul omenesc să vadă, ce se petrece. Dacă sunt în Templu cu Domnul, atunci fără vre-o îndoială, ei se află la Domnul, pe El însă nu-l pot vedea cu ochi naturali; pentru aceasta descriu cuvintele „răpiți..... în întâmpinarea Domnului în văzduh”, situația, în modul cel mai nimerit.

Ordinea învierii

²⁰ Apostolul tratează învierea în textele următoare. Ordinea învierii și a zidirei Sionului, după cuvintele apostolului este următoarea: 1) învierea credincioșilor morți, și 2) strângerea laolaltă a rămășiței vii în Sion, și aceasta se întâmplă pe timpul când Domnul apare în Templul lui Iehova. Apostolul spune: „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului, noi cei vii, cari vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci, însuș Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Christos. Apoi noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu el, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” — 1. Tesal. 4:14-17.

²¹ Cu mai mulți ani înainte textul acesta a cauzat turburări la unii; și este evident că nu se putea înțelege, până ce nu a sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu. Greutatea a provenit în urma traducerii din „Diaglot”, anume „în acelaș timp cu ei”, din ceace s'a dedus că învierea acestor morți, care erau în morminte, și schimbarea celor vii de pe pământ, trebuie să aibă loc în aceeaș clipă de ochi; și că pe mai departe, deoarece se pare să mai fie pe pământ unii dintre credincioși, ar dovedi că morții credincioși încă nu ar fi înviați. Dar „Diaglotul” de fapt nu spune aceasta. Cuvintele „în acelaș timp cu ei” vrea să zică „în cursul unui timp hotărât”, dar nu în intervalul unei zile de 24 ore sau chiar și în acelaș an, — și desigur nu în aceeaș clipă. Dacă chestiunea se înțelege potrivit, vom vedea că „în acelaș timp cu ei” indică un timp, care a început în 1914 și durează până în Armaghedon. Este acelaș timp ca „zina lui Iehova” și în cursul acestui timp vor fi înviați morții și schimbați cei din rămășița credincioasă.

²² Textul citat mai sus, de necesitate trebuie să fie în armonie precisă cu următoarele cuvinte ale apostolului: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într'o clipă, într'o clipă din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.” (1. Cor. 15:51, 52) Să observăm că în Textele citate mai pe urmă și în 1. Tess. 4:16, 17 obvin cuvintele „trâmbița lui Dumnezeu” și „trâmbița din urmă” precum și „glas tare” și „glasul

unui inger”. Cuvintele acestea trebuie să fie tălmăcite unu cu altu. O „trâmbiță” indică ca exercitarea puterii dumnezeiești este în curs; ea arată că Regele și-a început domnia și cu privire la Christos Isus domnia aceasta a început în 1914, când Iehova L-a trimis, ca să încească. (2. Regi 11:1-14; Psalm 47:5; 98:6; 110:2) Sunetul de trâmbiță indică și un timp de bucurie, fiindcă a sosit Regele; și în cazul acesta El este marele Justificator al Numelui lui Iehova și justificarea Numelui lui Iehova este bucuria Domnului nostru Isus Christos; El invită pe urmașii Lui credincioși, ca să intre în bucuria aceasta. Sunetul goanei mai înseamnă și război, luptă și biruință; și la venirea Domnului înseamnă război contra lui Satan și contra organizației sale, o mare bătălie și o biruință strălucită pentru Christos. (4. Moise 31:1-6; 2. Cronica 13:12-16; Ioil 2:1; Apoc. 19:11-20) Este trâmbița lui Iehova, deoarece va suna în urma înputernicirii dela Iehova.

²³ Pentru ce se numește „trâmbița cea din urmă”? Este ultima trâmbiță, deoarece vestește începutul domniei lui Christos Isus, a Împăratului de drept a pământului, guvernarea aceluia, „a căruia este dreptul” să domnească și care va domni de acum; și mai mult niciodată nu se va mai întrona vre-un împărat, și pentru aceasta nu va mai fi ocazie să se mai sufle trâmbița încă odată. Niciodată mai mult nu va fi nevoie să se justifice Numele lui Iehova, și nu va fi niciodată mai mult un alt război și cel din urmă, și că dreptatea va domni totdeauna sub Dumnezeu și Christos. Trâmbița lui Dumnezeu, care este ultima trâmbiță, a început să sune când Isus a ieșit să-și înceapă domnia în anul 1914, și trebuie să răsună până când organizația lui Satan va fi nimicită, Numele lui Iehova justificat și Domnul Isus va obține o biruință decisivă în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic. În aceeaș perioadă sau în acelaș timp este așadar că are loc învierea morților credincioși, și strângerea în Templu în Sion a rămășiței credincioase vii.

²⁴ Dacă, cum s'a afirmat de către unii, că atât credincioșii adormiți cât și cei credincioși de pe pământ s'ar schimba în aceeaș clipă, atunci învierea morților nu ar putea lua înaintea schimbării celor vii, dacă însă înțelegem că cuvintele „în acelaș timp cu ei” în realitate indică „zina lui Iehova”, care zi a început în anul 1914 și durează până la bătălia Armaghedonului, astfel chestiunea este clară de tot, și textele acestea sunt în deplină armonie, cum trebuie să și fie.

²⁵ Textul scriptural sună că „Christos cu glasul unui arhanghel”, anume a ingerului sau solului principal al lui Iehova, care slujbă este îmbrăcată de Isus Christos, se va pogori din cer. El vine cu „un strigăt puternic” anume cu o comandă autorizată. Fiind trimis ca domnitorul de drept al pământului, căruia i s'a dat orice putere în cer și de pe pământ, astfel Christos Isus are comanda supremă, și poruncile sale sânt autorizate în toate privințele. Strigătul poruncitor și sunetul trâmbiței lui Dumnezeu se întâmplă în acelaș timp. Trâmbița lui Dumnezeu, amintită în textul citat mai sus, nu este aceeaș cu cele „șapte trâmbițe” din Apocalips 8:6. Cei șapte ingeri cu cele șapte trâmbițe sunt ingerii Domnului Isus Christos în Templu, cari sunt trimiși de El cu o deosebită solie, și aceasta se întâmplă, în timp ce răsună trâmbița lui Dumnezeu. Să observăm bine că Scriptura, face o deosebire clară între trâmbița lui Dumnezeu, care a sunat la sosirea Împăratului, și între cele șapte trâmbițe, pe care lasă Domnul să răsunie suflat de ingerii Lui din Templu.

²⁶ Faptele și Scriptura arată că Christos Isus în anul 1918 a apărut în Templu, ca să rezidească Sionul, și deja în timpul acesta a răsunat trâmbița lui Iehova. Ordinea cronologică în rezidirea Sionului, pe baza Scripturii, este următoarea: „Morții în Christos, se scoală mai întâi și vor fi făcuți o parte esențială a Sionului, și

organizației principale a lui Iehova. Apoi în cursul acestui timp, adera în zina lui Iehova, „cu cei vii, cari vom fi rămas, vom fi rapți (despărțiți cu totul dela organizația dușmanului și adunați în Sion) toți împreună cu ei (în cursul unui perioadă hotărât, în nori (înseamnă: în prezența Domnului Isus-Christos), ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh (amane în prezența Lui, ce nu vedem cu ochii noștri naturali; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul).” În ordinea aceasta cronologică se va rezidi Sionul, și Domnul apare în măreția sa și rămășița apare înaintea Lui în Templu în dreptate, și ei sunt săturați cu privescerea slavei sale și sunt totdeauna cu Domnul. Schimbarea rămășiței credincioase din organism omenesc la organism spiritual, după ce a fost adunată în Templu, și schimbarea aceasta se întâmplă „într-o clipă într-o clipeală de ochi.” Dacă însă vor rămâne credincioși, pentru totdeauna vor fi cu Domnul începând dela data când au fost strănși în Templu.

³⁷ Strângerea la Domnul este ceea ce s'a accentuat de apostol, când a scris: „Deacum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”. Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2. Tim. 4:8) Desigur pe timpul străngerii în Templu a celor ai Lui este că Domnul dă cunună acelor, cari sunt amintiți aici de apostol. Aceasta li se dă înainte ce se due în cer, deoarece Isus tot la acești credincioși le spune: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.” (Apoc. 3:11) Acelor, cari iubesc arătarea Domnului nostru Isus Christos, se vor da cununi, precum arată Scriptura. Aceștia își dovedesc iubirea întrucât cu bucurie ascultă de Domnul și se consacră desinteresat serviciului său. Dacă apoi continuă credincioși până la moarte, vor primi răsplata cea mare a nemuririi. (Apoc. 2:8—11) Unși credincioși, (ilustrați prin adunarea din Smyrna) primesc răsplata cea mare a nemuririi; și răsplata aceasta o vor primi după ce vor fi avut întâlnirea cu Domnul în văzduh, adică în Templu, și după ce s'au dovedit credincioși întru îndeplinirea îndatoririlor lor ce le-a fost dată de Domnul. (Matei 24:14) Evident că apostolul la rămășița de pe pământ se cugetă când scrie: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Christos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm fraților” (2. Tess. 2:1), ce este o strângere laolaltă în Templu. În timp ce sunt adunați astfel, sunt rapți „în întâmpinarea Domnului în văzduh”, adică în starea nevăzută cu ochi naturali. Dacă sunt strănși laolaltă în Templu, desigur sunt cu Domnul, au fost înviați și știu despre prezența Lui cu ei în Templu, și prin urmare acești credincioși au o vedenie spirituală a feței sale, a chipului său, chiar așa cum a fost cu Moise, când a vorbit cu el Iehova pe muntele Sinai. — 4. Moise 12:8.

Aplicare

³⁸ Psalmul șaptesprezecelea este o profecție scrisă de David și prin urmare își găsește împlinirea și aplicarea asupra acelor, cari sunt în Christos și formează o parte a servului lui Iehova. David a fost foarte strămtorat de dușmanii lui, cari au defăimat Numele lui Dumnezeu. Dușmanii lui David l-au învinuit pe nedrept și au căutat să-l ucidă, și el a strigat către Dumnezeu, ca să audă dreptatea cauzei și a recunoscut neprihănirea sa, când a rugat pe Cel Prea Înalt, „Doamne, ascultă-mi pricina nevinovată, ia aminte la strigătele mele, pleacă urechea la rugăciunea mea, făcută cu buze neprefăcute.” Psalm 17:1.

³⁹ Cei ce au primit chemarea pentru împărăție, au așteptat în anul 1914 că împărăția să fie întemeiată și că ei vor fi duși în cer, dar în aceasta au fost înșelați. Cu câțiva ani mai târziu a venit mare strămtorare peste ei. În cursul anilor 1917 și 1918 credincioșii aceștia au

fost învinuiți pe nedrept, vânduți de frați falși și persecutați erod de dușman. Cu toate acestea au rămas credincioși față de Iehova și împărăția sa; și ei au strigat către Domnul, ca să le ajute și să-i elibereze, bazându-se pe nevinovăția lor proprie, și au rugat pe Domnul să asculte pricina lor nevinovată. Psalmul acesta face parte din profeciile scrise de demult și servește la aceea, ca să încurajeze pe credincioși și să le întărească nădejdea.

⁴⁰ Vorbitorul se roagă, ca sentința de judecată peste el să vie dela Domnul și nu dela dușmanii lui. „Să se arate dreptatea mea înaintea ta, și să privească ochii tăi neprihănirea mea!” (versul 2) Dacă ei vor fi judecați din partea judecătorului drept atunci știu că sentința va fi dreaptă. Această parte a profecției s'a împlinit pe vremea venirii Domnului la Templu său să judece, cu toată credincioșii pe vremea aceea, nu au putut recunoaște și prețui faptul acesta. Cei ce au fost credincioși Domnului, și-au cunoscut starea inimii lor și increderea lor și-au pus-o în El.

⁴¹ Copiii lui Dumnezeu se roagă maideparte, ca faptele lor să se cumpănească până la acest timp, și stăruiesc întru aceea că, dacă se întâmplă aceasta, nu se va întâmpla nimic, ce ar dovedi necredincioșie sau o călcare intenționată a poruncilor Domnului. „Dacă îmi vei cerca inima, dacă o vei cerceta noaptea, dacă mă vei încerca, nu vei găsi nimic: căci ce-mi iese din gură aceea și gândesc.” (vers 3) Aici cei ce se roagă exprimă că ei sunt decisi, ca să-și păstreze neprihănirea față de Iehova Dumnezeu, fără să țină seama de ceea ce ar face alții. Aici să ne amintim cuvintele lui Iov, când pe vremea strămtorării celei mari a strigat: „Chiar dacă mă omoară, tot în El nădăjduiesc.”

⁴² Acești credincioși nu dau nimic pe aprobarea oamenilor, nu „admiră persoane”, ci iau seama la cuvintele care vin dela Domnul, pentruca aceștia să le poată sluji de conducătoare și ei continuă să țină tare cu hotărâre la Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru aceasta s'au rugat ei: „Cât privește legăturile cu oamenii, eu, după cuvântul buzelor tale, mă feresc de calea celor asupritori: pașii mei stau neclintți pe cărările tale, și nu mi se clatină picioarele.” (versurile 4, 5) Credincioșii au stat tare în Domnul și în țaria puterii sale, așteptând și nădăjduind eliberarea.

⁴³ Dacă luăm seama la starea poporului credincios al lui Dumnezeu în anul 1918 și dela acest timp încoace, cât de potrivite sunt aici cuvintele celor ce se roagă: „Strig către tine, căci m'ascultăți, Dumnezeule! Pleacă-ți urechea spre mine, ascultă cuvântul meu! Arată-ți bună-tatea ta cea minunată, tu, care scapi pe ceice caută adăpost în tine, și-i izbăvește de protivnicii lor, prin dreapta ta! Păzește-mă ca lumina ochiului, ocrotește-mă la umbra aripilor tale, de cei răi, cari mă prigonesc, de vrăjmașii mei de moarte, cari mă impresoară. Ei își închid inima, au cuvinte semețe în gură. Se țin de pașii mei, mă înconjoară chiar, mă pândesc ca să mă trântescă la pământ. Pareă ar fi un leu lacom după pradă, un pui de leu, care stă la pândă în culcușul lui. Scoală-te Doamne, ieși înaintea vrăjmașului, doboară-l! Izbăvește-mă de cel rău cu sabia ta! Scapă-mă de oameni, cu mâna ta, Doamne, de oamenii lumii acesteia, cari își au partea lor în viața aceasta, și cărora le umple pântecul cu bună-tățile tale. Copiii lor sunt sătui și prisosul lor îl lasă pruncilor lor.” — versurile 6—14.

⁴⁴ Psalmistul, care reprezintă pe credincioșii copii ai lui Dumnezeu își sfârșește rugăciunea cu privire la dușman, și la aceasta dă în știre că este hotărât cu desăvârșire să servească Domnului cu credincioșie; dă de înțeles că este săturat cu mulțumire și bineplăcere din partea Domnului și spune: „Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea fața ta: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul tău.” (vers 15).

15 Versul ultim al psalmului se pare deci că se referă cu totul la saturare (mulțumire) și bucurie care de necesitate va fi partea tuturor celor, cari vor lua parte la învierea întâia; din contră este clar că psalmul se referă la întâlnirea credincioșilor în Templu ca în anul, și la aceea că aceștia ajung la cunoștința, că ei sunt bineplăcuți Domnului. În felul acesta apar ei înaintea Lui ca nevinovați, au primit manta dreptății și hainele mântuirii; și aceasta este o dovadă de aprobare binevoitoare. O astfel de asigurare deplină le aduce mare mulțumire (săturație), și exclamă cu cuvintele psalmistului: „suntem săturați”. Se face indicație în acelaș timp, când Isus Christos spune aceloră, cari și-au dovedit credincioșia până la periodul probei și a judecării în Templu: „Stăpânul său i-a zis: Bine serv bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” (Matei 25:21) Toți aceia, cari în felul acesta au intrat în bucuria Domnului, sunt desigur săturați sau mulțumiți, pentrucă dealtfel nu ar fi putut fi plini de bucurie. Aceștia știu acuma, ce scop are cu ei Dumnezeu, și din îndurarea Domnului se silesc după cele mai bune puteri să facă voia Lui.

16 Cuvintele care urmează nemijlocit, și cari stau în fruntea psalmului optsprezecelea, arată pe aceeaș clasă a servului veselindu-se cu glăsuțare, deoarece a înțeles că Iehova este stâncă lor, celată lor și mântuitorul lor; ei cântă cu inimă plină de bucurie: „Te iubesc Iehova, țărâna mea.” Iubirea față de Iehova înseamnă, a asculta cu bucurie de poruncile sale și a fi cu totul devotat Lui. Fiind ei în Templu și învățați fiind de către Iehova ei știu că sunt copiii Lui și membrii organizației sale și mare este pacea lor și sunt săturați. Ei au fost treziți la cunoștința privilegiilor lor, îndeosebi a marelui privilegiu, de a fi martorul lui Iehova și a avea parte la justificarea Numelui său sfânt, și aceasta îi satură cu mulțumire și cu bucurie. „Bucuria Domnului” Isus Christos este justificarea Numelui Tatălui său; și dacă El invită pe credincioșii pe care i-a strâns la sine, ca să intre în bucuria aceasta, și o și fac aceasta, prin urmare de necesitate are loc o mulțumire (saturație) și aceasta evident că este o împlinire a cuvintelor profetice a psalmului.

17 Cântarea care în cartea noastră de cântări stă sub numărul 103, nu este în armonie cu adevărul, și nu se poate repeta sau cânta cu sinceritate de către aceia, cari sunt devotați cu credincioșie lui Iehova. Cei ce se află în Templu, sunt cu Domnul, și vor fi săturați (mulțumiți) de privilegiul, ca să-L laude și să-L preamărească, așa, cum a poruncit. Ei nu se plâng și nici nu se roagă să moară, ca să rupă lanțurile cărnii și să fie imediat duși în cer, ca prin aceste lucruri să-și găsească mulțumirea. Ei recunosc mai de grabă că mirele, marele Justificator al Numelui lui Iehova, a sosit și ei se bucură cu El, dupăcum a poruncit Iehova: „Și veți zice în ziua aceea: Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, pomeniți mărima Numelui Lui! Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul! Strigă de bucurie și veselie, locuitorii a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Izrael.” (Isaia 12:4-6) Pentru acești credincioși nu mai este nici o întârziere. (Apoc: 10:6) Ei sunt la Domnul, fie în trup, sau fie în spirit, și există pentru ei satisfacție, de a face voia Lui, privind cu mare așteptare înainte la justificarea desăvârșită a Numelui sfânt al lui Iehova.

18 Acest al șaptesprezecelea psalm, cum spune Scriptura a fost scris mai dinainte pentru încurajarea și întărirea rămășiței, și înțelesul adevărat al acestui psalm aduce și mai multă asigurare că cei din rămășiță vor fi înmânși cu totul sigur în mâna lui Iehova, și că ei sunt aleșii Lui. Acești membri a „Laodiceei” au privilegiul

binecuvântat ca să împlinească rugăciunea fratelui lor Pavel și să o experimenteze. „Pentruca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Christos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.” (Coloseni 2:2, 3) Acești credincioși mai înalt nu sunt nemulțumiți, în nedumerire sau în căutarea căii pe care să umble. Ei cunosc casa Măestrului lor și organizațiunea Tatălui lor, și fiind ei săturați și în prezența Domnului Isus Christos în Templu, cu mare bucurie cântă și preamărește pe Cel Prea Înalt, deoarece „în Templul său, totul strigă mărire.” — Psalm 29:9.

Intrebări pentru studiu

- 1, 2. Arată că Scriptura însăși indică timpul împlinirii acestui psalm.
- 3-5. Explică, pentruce această profecie și altele nu au fost înțelese potrivit până acum.
- 6, 7. Explică a) dacă este potrivit după Scriptură de a fi stăpânit de dorința schimbării învierii; b) dacă împrejurarea că David a scris psalmul acesta, servește la aceea să descopere pe aceia asupra cărora se referă textul acesta. Cum dovedesc cuvintele apostolului Pavel definitiv în Coloseni 1:26, 27 identitatea această, precum și timpul împlinirii textului?
- 8-10. Arată a) că Isus și apostolii au accentuat importanța venirii a doua a Domnului; b) că aplicarea are loc în timp ce urmașii credincioși ai Domnului, după întoarcerea sa se mai găsesc pe pământ.
- 11-12. Explică, dacă pentru poporul lui Dumnezeu a fost spre ajutor sau spre pagubă, deoarece cuvântul „a merge în cer” l-au nutrit și alimentat în mod deosebit.
- 13-15. Explică că la sfârșitul perioadei Ilie a adunării s'au descoperit două clase, cari se mărturiseau ca urmași ai lui Isus Christos. Ce contradicere se poate vedea acuma între aceste două clase?
- 16-18. Cu ce sunt acuma „săturați” urmașii credincioși ai lui Christos Isus, pentruce este așa? Descrie nevinovăția, cu care apar aceștia înaintea Domnului, și motivul, pentruce sunt săturați în urma acesteia.
- 19-22. Ce se înțelege sub cuvintele „In nevinovăția mea, voi privi fața ta”?
- 23-25. Arată cu folosirea altor texte scripturale, în care se folosește expresiunea „trezi”, dacă membrii organizației lui Dumnezeu, sunt „treziți” în urma împlinirii acestei profetii.
- 26, 27. Arată cum și când se vor întâlni credincioșii cu Domnul.
- 28, 29. Explică, dacă „cei vii, și cei ce vor fi rămas”, vor fi „răpiți în nori în văzduh”, și „se vor fi întâlnit cu Domnul”.

- 30, 31. Ce arată cuvintele „apostolului” cu privire la ordinea cronologică a învierii și a „reziderei Sionului”? Arată armonia acestor cuvinte cu explicația că aceia, cari trecesc și vor răstăna, în „acel timp” vor fi răpiți în nori cu aceia, cari au adormit.
- 32—34. Explică „taina” ce se arată de apostol în 1. Cor. 15:51, 52.
35. Cum este a se aplica 1. Tess. 4:16?
36. Ce înseamnă „zidirea Sionului”? Cum are loc rezidirea?
37. Ce este cununa la care se referă Apoc. 3:11? Ce altă lumină avem în cuvintele lui Pavel și Petru despre chestiune, cine să primească cununa și când se va întâmpla aceasta?
- 38, 39. Descrie împrejurările cari constituie fundul psalmului 17. Arată aplicarea profetică a versului 1.
- 40, 41. Care a fost dorința psalmistului exprimată în versul 2 și apărarea sa din versul 3. Cum se împlinește această parte a psalmului?
42. Arată învățătura importantă, care se cuprinde în versul 4, și că calea, care este apucată de credincioși, este în armonie cu aceasta.
43. Arată că versurile 6—14 ilustrează în mod nimerit starea poporului lui Dumnezeu din aceste zile din urmă.
44. Ce se exprimă în versul 15 pentru aceia, pe cari îi reprezintă psalmistul?
- 45—47. Ce înseamnă versul 15 a psalmului acestuia și cum este a se aplica? Arată cum consună acest vers cu cuvintele începătoare a psalmului 18 și cu Isaia 12:4—6.
48. Ce dovedește că psalmul șaptesprezecelea servește scopului, pentru care a fost destinat de Iehova?

W. T. din 15 Ianuarie 1931).

Scrisori interesante din săptămâna de mulțumire din luna Martie 1934.

Jubiți Frați,

Nu pot lăcea ca să nu comunic și cu voi bucuria mea cea mare care am avut-o în comuna Sas-Ciavas.

Un învățător reformat din locul sus numit, atât de mult prețuește scrierile fratelui Rutherford, că zice că tot cu aur le-ar plăti, căci acele sunt de mare valoare și cele mai renumite în toată lumea, cari nu pot fi

combătute și a cumpărat din toată literatura. A spus că cunoaște și aude și dela alții că un astfel de scriitor nu mai există pe tot globul pământului. Asemenea și vorbirea mea fratelui a. prețuit-o, în cât n'a voit să-mi dea voie să plec dela casa lui.

Când i-am arătat diploma cu decorație din Franța a suspinat cu mulțumire zicând: De-ar urma toate țările exemplul acesta!

A aprobat întreaga mea vorbire, măcar că am vorbit despre multe lucruri. Nu pot a descrie bucuria mea și doresc ca fiecare martor să aibă parte de asemenea bucurie.

(ss) M. T.

Lucrul de mulțumire

Raportul lucrului de pe săptămâna de mulțumire dela 24. Martie până la 1 Aprilie 1934 și raportul despre cină din 28 Martie 1934, sunt mulți cari nici până astăzi nu l-au trimis; unii au trimis raportul despre cină, însă nici-o lucrare; alții au trimis lucrarea însă n-au trimis raportul despre cină; iar alții au trimis foarte târziu raportul ceace dovedește o neglijență din partea conducătorilor de lucru.

Raporturile s'au așteptat până la 10 Aprilie, și deoarece nu s'a putut mai mult aștepta, s'au complectat raporturile după cum urmează: Participanți la cină au fost 2.799; iar la lucru au luat parte:

	Lucrători	Ora	Mărtași	Cărți	Brapuri	Biblin	Test.	Comparații
Grupe:	679	4.002	38.722	51	9.170	29	29	7.667
Pioneri:	6	230	3.052	14	1.121	1	1	880
Total:	685	4.232	41.773	65	10.291	30	30	8.547

Iehova să fie lăudat pentru toate acestea!

Conform tabloului de lucru și raportului de cină se arată că mai mult de 2 părți din cari au participat la cină nu au raportat nici-un lucru. Acum se naște întrebarea: Care ei n'au plăcere ca să lucreze în lucrul lui Dumnezeu; de-a duce adevărul la cei ilămânzi? Toți cari sunt sănătoși și pot lucra pentru întreținerea proprie, care n'au timp ca să lucreze și pentru onoarea și cinstea lui Dumnezeu și pentru binele acelor cari așteaptă să fie mângăiați? Oare nu vor fi trași la răspundere aceia cari neglijează acest lucru mare? Matei 25:26—30. Noi credem că nici-un stăpân nu angajează servi ca numai să mănânce la masă și să-i plătească, fără ca să lucreze. Galateni 6:7, 8.

Conducătorul serviciului.

București 15 Aprilie 1934.